curieruladventist.ro

Curierul Adventist

NOIEMBRIE 2018 : VREMURI ȘI ÎMPREJURĂRI + ADUNAREA DE CORTURI IMPACT + ÎN LUME, DAR NU DIN LUME + DE CE UNII CREȘTINI ACCEPTĂ EVOLUȚIONISMUL, IAR ADVENTIȘTII NU + PIONIERII MIȘCĂRII ADVENTE ȘI NOI + DUMNEZEUL CELEI DE A DOUA ȘANSE + BUNĂ CREDINȚĂ ȘI (IM)PRUDENȚĂ + BUCURIA ÎNFRÂNGERII

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

CREDINȚA și provocarea EVOLUȚIONISMULUI

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial
Szász Ernest
Trăiesc pentru Hristos

4 Spiritual
Szilvási József
Vremuri şi împrejurări

6 Eveniment
Szász Ernest
Congresul adventiştilor maghiari din România

7 Creştinism practic
Dorel Neacşu
Galaţiul are nevoie de sânge

8 Info
Loriana Ţiplea
Mai aproape de El…

10 Universitatea Adventus
Emanuel Sălăgean
Deschiderea anului universitar 2018–2019 la Universitatea Adventus

12 Info
Pavel Burlacu
Întâlnirea amintirilor spre viitor!

14 Studii din cartea profetului Daniel
Daniel Olariu
Principii de interpretare a apocalipsei lui Daniel: Procedeul literar al revelaţiei (II)

17 Popas pentru suflet
Cristian Trenchea
În lume, dar nu din lume

18 Tematica lunii
Marcos Paseggi
De ce unii creştini acceptă evoluţionismul, iar adventiştii nu

20 Reflecţii
Ştefan Radu
Pionierii mişcării advente şi noi

22 Spiritual
Ioana Bozocea
Dumnezeul celei de a doua şanse

24 Viaţa bisericii
Florin Lăiu
Bună credinţă şi (im)prudenţă

26 Misiune externă
Daniel Nițulescu
„Treci în Bulgaria şi ajută-ne!”

27 Lecţii din istoria noastră
Beniamin Roşca
La şcoală în Sabat

28 Info
La odihnă

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Din Cuvântul Domnului

31 De la inimă la inimă
Ştefan Tomoiagă
Bucuria înfrângerii

Anul XCV, NOIEMBRIE 2018. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viaţă şi Sănătate, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_noiembrie_2018.indd 2 24/10/2018 14:43:32

TRĂIESC PENTRU HRISTOS

DEVIZA CREȘTINULUI

SZÁSZ ERNEST

Într-o lume care seamănă tot mai mult cu vremea lui Noe, zilnic suntem chemați să ne definim apartenența. Cu drag îmi aduc aminte de festivalul de tineret organizat cu peste zece ani în urmă în Transilvania de Nord de directorul de tineret Ban Emanuel sub motoul: „Trăiesc pentru Hristos." Este cel mai nobil deziderat. Aceasta trebuie să fie decizia zilnică a tinerilor și a vârstnicilor! Se poate realiza? Pot exista impedimente? Ce înseamnă în mod practic să trăim pentru Hristos?

Cum pot să trăiesc zilnic pentru Hristos?

Rețeta de succes se găsește în experiența celor trei ucenici prezenți la evenimentul schimbării la față a lui Isus (Matei 17:1-9). Isus Se apropie de cei speriați și, cu duioșie, îi încurajează: „Sculați-vă, nu vă temeți!" (Matei 17:7). Cheia succesul zilnic este: „Ei au ridicat ochii și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur" (Matei 17:8). Privirea ațintită doar spre El ne deschide perspectiva trăirii pentru Hristos.

Este periculos să privim în altă parte. Atâta timp cât se uită țintă la Isus, Petru umblă pe apă, dar când privirea lui este furată de vânt, de încrederea în sine sau de slăbiciunile altora, el se scufundă (Matei 14:28-30). Atunci când Îl urmează pe Isus cu simpatie, dar „de la distanță", devine stăpânit de teamă și-L neagă pe Isus la provocarea slujnicei (Matei 26:69-75).

Relația profundă și constantă de părtășie cu Isus ne ajută să ajungem la experiența fostului prigonitor: „Pentru mine, a trăi este Hristos"(Filipeni 1:21).

Cine sau ce mă poate împiedica să trăiesc pentru Hristos?

Diferența dintre gestul Mariei și atitudinea lui Iuda izvorăște din relația personală a fiecăruia cu Isus. Iuda era orbit de egoism, în timp ce Maria n-a uitat ce mult i s-a iertat (Ioan 12:1-8).

Cele douăsprezece iscoade trimise în Canaan au văzut aceeași realitate. Raportul lor a fost diferit, pentru că cei doi au privit dincolo de obstacolele reale pentru neputința umană și l-au văzut prin credință pe Acela care poate birui uriașii vremii. Balaam, orbit de scopuri personale, a dat greș în trăirea pentru Dumnezeu, iar lacrimile descurajării au făcut ca Maria să nu-L recunoască pe Isus (Ioan 20:11-15). Lucruri trecătoare, priorități greșit stabilite sau chiar familia pot deveni impedimente în calea trăirii pentru Hristos (Luca 14:18-20).

În viața noastră, care sunt impedimentele ce determină ca deviza nobilă „Trăiesc pentru Hristos" să rămână doar o dorință și să nu devină realitate? Imaginea încurajatoare și dureroasă în același timp, relatată în Apocalipsa 3:20, descifrează secretul. Ușa este închisă, iar cheia este în mâna mea. Soluția fericită este aceasta: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine."

A trăi pentru Hristos – manifestare practică

Începe cu renunțare la sine: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze" (Luca 9:23); „Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul și au mers după El" (Luca 5:13); „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine" (Galateni 2:20).

Pentru cei trei tineri din Babilon, a trăi pentru Hristos a însemnat credincioșie în închinare, chiar cu riscul de a ajunge în cuptorul încins (Daniel 3). Diaconul Ștefan a devenit primul creștin martir pentru că a trăit pentru Hristos (Faptele 5:55-56). A trăi pentru Hristos înseamnă slujirea semenilor după modelul lăsat de El, urmat de apostolul Pavel.

A trăi pentru Hristos nu este o opțiune populară

Cunoscutul poet englez Lord Alfred Tennyson (1809–1892) călătorea cu trenul. Cineva a lansat o discuție spunând: „Eu trăiesc pentru teatru." Altul a afirmat că fotbalul este viața lui. Au intervenit si alții vorbind cu entuziasm despre ceea ce este important în viața lor. Cineva s-a adresat vârstnicului „necunoscut": „Dumneata pentru ce trăiești?" „Eu trăiesc pentru Hristos", a fost răspunsul, urmat de râsete zgomotoase. „De aceea n-ai realizat nimic în viață", a afirmat un tânăr. „Nici nu știm cine sunteți", a spus altul în batjocură. „Sunt Lord Alfred Tennyson", a fost răspunsul.

A trăi pentru Hristos nu este o alegere populară, dar este singura care oferă o perspectivă sigură în viața aceasta și împlinirea „fericitei nădejdi" la revenirea Lui. ■

Szász Ernest este coordonator general al redacției de limbă maghiară, Editura Viață și Sănătate.

CA_noiembrie_2018.indd 3 24/10/2018 14:43:32

VREMURI ȘI ÎMPREJURĂRI

Originea adventiștilor de ziua a șaptea trebuie căutată la începutul secolului al XIX-lea în mișcarea adventă interconfesională în dezvoltare. William Miller (1782–1849), fermierul baptist, este considerat fondatorul mișcării. După războiul de la Plattsburg, Miller și-a dat seama că, dacă vrem să înțelegem evenimentele istorice, trebuie să căutăm mai degrabă mijloacele prin care ne-a călăuzit Dumnezeu, decât realizările oamenilor. Profețiile biblice, pe care mai târziu și William Miller le-a cercetat cu ardoare, dau la o parte cortina, iar noi „putem vedea lucrarea Dumnezeului îndurător, care în liniște, cu răbdare duce la bun sfârșit scopul Său" (*PR* 500).

Kronos și *kairos*

În limbajul biblic grecesc există mai mulți termeni pentru ideea de timp. Unul este *kronos*, care definește timpul care se scurge. De aici provine cronologia, știința așezării în ordine istorică a evenimentelor. Celălalt termen este *kairos*, care înseamnă „vreme potrivită și ocazie prielnică". Biblia ne spune că Dumnezeu acționează la vremea potrivită, mai mult, El este cel care, prin providența Sa, aduce la existență ocazia prielnică. „El schimbă vremurile și împrejurările" (Daniel 2:21).

DACĂ VREM SĂ ÎNȚELEGEM EVENIMENTELE ISTORICE, TREBUIE SĂ CĂUTĂM MAI DEGRABĂ MIJLOACELE PRIN CARE NE-A CĂLĂUZIT DUMNEZEU, DECÂT REALIZĂRILE OAMENILOR.

Isus privea la Tatăl ca să facă ceea ce este pregătit de Dumnezeu în acel moment. La un moment dat, frații Lui au vrut să-L convingă să meargă la Ierusalim și să atragă atenția oamenilor, dar Isus le-a zis: „Vremea (greacă: *kairos*) Mea n-a sosit încă, dar voua vremea (greacă: *kairos*) totdeauna vă este prielnică" (Ioan 7:6).

În epistolele apostolilor citim că și noi trebuie să facem la fel: să fim înțelepți – „răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului." (Efeseni 5:16-17). Aceste enunțuri au o importanță cheie în misiunea și perspectiva istorică a adventiștilor de ziua a șaptea: Dumnezeu aduce vremea potrivită pentru ca aceia care Îl urmează să-și poată îndeplini lucrarea ce le-a fost încredințată. Dacă vrem să înțelegem marea mișcare adventă, atunci trebuie să avem înaintea noastră acest principiu biblic.

Dumnezeu și *kairos*

Dacă Dumnezeu n-ar fi pregătit inimile oamenilor, descoperirile lui Miller n-ar fi avut niciun efect. Faptul că în urma învățăturilor lui Miller a luat naștere o mișcare globală se datorează doar Providenței divine.

În secolul al XIX-lea, Dumnezeu a îndreptat atenția învățătorilor creștini spre cartea lui Daniel. Astfel s-a împlinit profeția: „Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește. Niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege." (Daniel 12:4,10)

Într-adevăr, cunoștințele profetice au crescut și mulți au înțeles părțile pecetluite ale cărții lui Daniel. A crescut interesul cu privire la cartea lui Daniel. Johann Petri, pastor german reformat, Johann Bengel, pastor german luteran, persecutatul călugăr iezuit din Chile, Manuel de Lacunza, băiatul rabinului evreu de origine germană care mai întâi devine preot luteran, apoi catolic, în final pastor anglican, Joseph Wolff, Edward Irwing și William Cunninghame au cercetat cu aceeași dedicare și au interpretat profeția din Daniel despre cele 1 260 de zile (Daniel 7:25) și 2 300 de seri și dimineți (Daniel 8:14), ca și învățătorul Evangheliei din Elveția, Francois Gaussen, australianul Thomas Playford și indianul Daniel Wilson. Acești pastori și învățători erau de acord cu ideea că în 1843, 1844 sau 1847 vor avea loc evenimente semnificative în ce privește planul de mântuire: Isus vine și va curăța biserica și pământul, ca să stabilească împărăția Sa.

Marea mișcare adventă

Când William Miller s-a întors acasă după războiul de la Plattsburg, a luat decizia de a cerceta Biblia în amănunt. Interesul lui s-a îndreptat repede spre profeții și, cercetându-le, a înțeles că Isus Hristos va reveni pe norii cerului. La venirea Lui, fiecare țară și putere vor fi ale Lui, și le va da sfinților lui Dumnezeu. Când va reveni Hristos va curăța pământul prin foc, după care îl va restaura.

Când se va întâmpla asta? a întrebat William Miller. Răspunsul l-a găsit în cartea lui Da-

CA_noiembrie_2018.indd 4 24/10/2018 14:43:32

niel, în profețiile legate de timp (Daniel 8:13-14; 12:11). O influență deosebită a avut asupra lui cronologia biblică, explicată de scolasticii contemporani astfel: acele profeții a căror vreme era descrisă în zile se referă de fapt la ani de zile. Dumnezeu a spus că a rânduit pentru fiecare zi câte un an (Numeri 14:34; Ezechiel 4:4-6). Miller susține că nu el a descoperit acest principiu și este „în acord cu explicația fiecărui învățător protestant care interpretează Scriptura". Atunci s-a gândit că, dacă va găsi punctul de plecare al profeției, poate găsi și posibilul punct de final al ei. Din cercetările ulterioare ale Scripturii a tras concluzia că cele 2 300 de zile încep odată cu cele 70 de săptămâni (Daniel 9:24-27), al căror început era stabilit de istoricii contemporani ca fiind în anul 457 î.Hr. Dacă vom calcula perioada profetică pornind de la anul amintit mai sus, atunci ajungem la 1843. Făcând aceste calcule, Miller a ajuns la concluzia că, în 1843 sau 1844, Isus va reveni și va curăța pământul prin foc.

Timp de 25 de ani, Miller n-a spus nimic despre această descoperire. În tot acest timp, conștiința lui îl mustra: „Du-te și spune lumii." Prima predică a ținut-o în 1831, într-o comunitate baptistă de la țară, după care au urmat alte predici tot în comunități rurale. Mișcarea a ajuns în oraș atunci când un pastor din Boston, Joshua V. Himes, s-a alăturat lui Miller. Din acel moment, evenimentele s-au precipitat, tot mai mulți pastori care se străduiau să ajungă la un numitor comun în privința credinței referitoare la revenirea lui Isus alăturându-se mișcării.

Această unitate de credință minimă a fost suficientă pentru ca acești pastori să facă cunoscut mesajul revenirii lui Hristos în cât mai multe locuri. Au publicat cărți și reviste. Acolo unde bisericile au permis, predicau de la amvon revenirea lui Hristos. Cea mai semnificativă metodă era totuși evanghelizarea cu cortul. În 1842 și 1843, la cele 120 de conferințe în cort, apelul a fost auzit de mai bine de un milion de oameni.

Succesul acestei mișcări a stârnit frica unor oameni din biserică. Cei mai vehemenți opozanți ai mișcării advente erau cei care sperau ca, în locul revenirii lui Hristos, să vină împărăția de 1 000 de ani. Pastorii și membrii care simpatizau cu marea mișcare adventă au fost îndepărtați din biserici până în anul 1844. Acest lucru a schimbat natura mișcării: „Ieșiți din Babilon, poporul Meu" – se vestea deja în 1843. Numărul simpatizanților care au rămas a scăzut la 10%, dar aceștia erau tot mai consacrați.

În 1844 a apărut incertitudinea în rândul liderilor mișcării, pentru că momentul calculat de ei trecuse, însă doi predicatori, Samuel Snow și George Storrs, au realizat că a fost o greșeală în calcule: marea Zi a Ispășirii, când marele-preot curăța sanctuarul, era toamna, nu primăvara, mai exact pe 22 octombrie 1844. Adevăratele încercări au apărut atunci când și acest moment a trecut fără ca Isus să vină. Așteptătorii au fost foarte dezamăgiți, lucru care a condus la fragmentarea mișcării advente.

Mișcarea și *kairos*-ul

Mișcarea ar fi trebuit să se termine cu o dezamăgire cruntă, și mesajul revenirii lui Hristos ar fi trebuit să amuțească pe tot pământul. Am văzut nenumărate experimente de acest gen care au eșuat. De ce vorbim despre marea mișcare adventă azi, după 174 de ani? De ce? Pentru că din dezamăgirea ce părea urâtă s-a născut o nouă biserică. Răspunsul este dat de cuvântul *kairos*.

DUMNEZEU POATE SCHIMBA APARENTA ÎNFRÂNGERE ÎN CEA MAI GLORIOASĂ BIRUINȚĂ. ACEASTA ESTE PERSPECTIVA LUI CU PRIVIRE LA VREMEA POTRIVITĂ.

Există vreun exemplu biblic în care, din înțelegerea greșită a mesajului biblic, să fi apărut o mișcare ce ar fi dus mai departe planul lui Dumnezeu? Da! Este! Ce au crezut acei evrei care, în Săptămâna Patimilor, L-au condus pe Isus la templu cântând imnuri (Luca 19:28-40)? Au crezut că prin intrarea lui Isus se împlinește o profeție mesianică: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe. Voi nimici carele de război din Efraim și caii din Ierusalim, și arcurile de război vor fi nimicite. El va vesti neamurilor pacea și va stăpâni de la o mare la cealaltă și de la Râu până la marginile pământului" (Zaharia 9:9-10).

S-a împlinit această profeție cu ocazia acelei sărbători? Da, dar nu așa cum sperau cei care cântau. Cel care intra în oraș era Mesia, dar nu a venit ca să Își stabilească în mod biruitor Împărăția – așa cum sperau cântăreții, ci ca să-Și dea viața pentru cei păcătoși. Vremea biruinței încă nu venise. Atunci a venit vremea morții pe cruce, biruința are să vină la a doua venire.

Isus știa acest lucru. Luca l-a și consemnat: în timp ce mulțimea cânta laude, Isus plângea pentru Ierusalim (Luca 19:41-44). Totuși i-a luat sub ocrotirea lui pe cântăreți și a zis că, dacă mulțimea n-ar zice nimic, pietrele ar striga (Luca 19:39-40). După învierea Sa, i-a întărit pe ucenicii Săi, le-a explicat că trebuia să se întâmple aceste lucruri (Luca 24:13-35, 44-49), le-a promis Duhul Sfânt și i-a trimis, ca acum, cu vederea clară să vestească Evanghelia la toți oamenii. De fapt același lucru s-a întâmplat cu ocazia eșecului marii mișcări advente și cu nașterea mișcării adventiste de ziua a șaptea.

Dumnezeu a schimbat aparenta înfrângere în cea mai glorioasă biruință. Aceasta este perspectiva Lui cu privire la vremea potrivită. ■

Dr. **Szilvási József** este pastor și rectorul Institutului Teologic Adventist din Ungaria.

CA_noiembrie_2018.indd 5 24/10/2018 14:43:32

CEL DE-AL DOILEA CONGRES AL ADVENTIȘTILOR MAGHIARI DIN ROMÂNIA

Componența deosebit de variată a Bisericii Adventiste pe plan mondial este o reflectare naturală a misiunii sale de a predica Evanghelia veșnică „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Aceasta demonstrează că este o biserică multiculturală. Același lucru îl observăm și în Biserica Adventistă din România, în care, alături de românii majoritari, se regăsesc procentual toate grupurile etnice prezente în societate. În țara noastră, cea mai mare minoritate națională este cea maghiară, reprezentând aproximativ 7% din totalul locuitorilor. Potrivit ultimelor statistici, Biserica Adventistă din România are 64 168 de membri, din care aproximativ 6 500 sunt maghiari. Ce reprezintă această cifră? Procentual, este vorba de aproximativ 10% din totalul membrilor. Este interesant să facem o simplă comparație cu alte entități organizatorice din Europa. Uniunea Ungară are 5 260 de membri. Numărul membrilor în Uniuni precum cele din Elveția, Austria, Norvegia, Polonia este cu mult sub numărul membrilor maghiari din Uniunea noastră. Este numai normal ca o comunitate atât de semnificativă să se bucure în Domnul de evenimente speciale. În acest sens, în urmă cu cinci ani, a fost organizat primul Congres al adventiștilor maghiari, în Sala Polivalentă din Târgu Mureș.

Cel de-al doilea Congres al adventiștilor maghiari din România a fost organizat anul acesta de către departamentul Grupuri Etnice, în Sabatul din 29 septembrie, în sala de cult a Bisericii Penticostale „Speranța”, din Cluj Napoca, sub mottoul: „Isus vine!”

Evenimentul a atras peste 1 300 de persoane din țară și din străinătate. Diviziunea Inter-Europeană a fost reprezentată de pastorii Magyarosi Barna, secretar, și Ioan Câmpian-Tătar, directorul departamentului Publicații. Au fost prezenți de asemenea administratorii Uniunii Române și Ungare, conducătorii Conferințelor din Transilvania și din Ungaria, directorul Editurii Viață și Sănătate, secretarul Conferinței Voivodina din Serbia și reprezentații Conferinței de Vest din Ucraina. Invitat special și oaspete de seamă a fost Isus, care a onorat evenimentul cu prezența Lui, participanții bucurându-se de binecuvântarea oferită de cer.

Predica pastorului Magyarosi Barna, mesajele transmise de invitații speciali, slujirea celor 23 de coruri, soliști, fanfare și orchestre au avut menirea să îi motiveze pe participanți să se pregătească personal în vederea întâmpinării lui Isus. Evenimentul a fost transmis în direct prin internet. Materialul se găsește în arhiva Bisericii Adventiste Maghiare din Cluj și poate fi urmărit accesând linkul: http://adventistak.ro/MagyarokTalalkozoja.

M-am bucurat să particip la acest eveniment înălțător. Ca inițiator și organizator al primului congres, m-am simțit binecuvântat și la cel de-al doilea congres și am apreciat atmosfera spirituală, organizarea realizată cu profesionalism, în toate detaliile sale. Domnul să fie lăudat!

În loc de concluzie, oferim un gând din partea pastorului Balla Loránd, directorul departamentului Grupuri Etnice al Uniunii Române, organizatorul general al evenimentului: „Îi sunt recunoscător bunului Dumnezeu pentru binecuvântările unice și de neuitat ale congresului. În această zi specială, adventiștii maghiari s-au rugat, au cântat și s-au reconsacrat pentru proclamarea speranței noastre: «Isus vine!» Evenimentul a oferit un cadru potrivit pentru părtășie, închinare și pentru motivarea frățietății pentru misiune. Cei peste 1,2 milioane de maghiari din România au nevoie de mesajul advent și este datoria noastră ca acest mesaj să fie proclamat prin puterea Duhului Sfânt. Aștept congresul tuturor neamurilor, care sper ca în curând să fie organizat în ceruri de către Împăratul nostru. Dacă voia Lui va fi alta, atunci consider că asemenea evenimente trebuie organizate cu regularitate, pentru părtășie și motivarea misionară a bisericii.”

Isus vine în curând! Această veste ne unește, ne impulsionează și ne dă putere în drumul nostru spre cer! ■

Szász Ernest este coordonator general al redacției de limbă maghiară, Editura Viață și Sănătate.

CA_noiembrie_2018.indd 6 24/10/2018 14:43:32

GALAȚIUL ARE NEVOIE DE SÂNGE

Săptămâna 5–11 august a fost una de foc pentru credincioșii adventiști gălățeni. De foc și sânge! La Biserica Adventistă Betania s-a lucrat zilnic în mai multe schimburi pentru a realiza pregătirile necesare sărbătorii Centenarului adventismului în Galați. Membrii comunității, împreună cu cei din comitet și cu pastorul, au fost implicați în realizarea amenajărilor interioare și exterioare, a expoziției de fotografii, a decorului și a hranei care urma să fie servită celor care vor veni.

În paralel cu activitățile din interior, am fost solicitați de către medicul endocrinolog Marius Dan Huțanu să ne implicăm într-o campanie de donare de sânge. Motivația era atât de convingătoare: pacienții mor cu zile din lipsă de sânge, iar medicii nu mai pot face altceva decât să invite rudele bolnavului să treacă pe la centrul de transfuzii și să lase câteva picături de viață pentru ai lor. Însă sunt atât de mulți pacienți care n-au pe nimeni, sau timpul de mobilizare este prea scurt.

Caravana Speranței, în colaborare cu Biserica Adventistă, a dorit să ofere o șansă celor aflați pe punctul de a-și încheia existența temporară. Astfel determinați, credincioși adventiști din Galați și din Matca au mers la Centrul de Transfuzii din Galați. Evenimentul a fost amplu mediatizat la Romania Actualități, la Digi 24 și în presa locală. Iată câteva spicuiri din articolele ziarelor locale, din 10 august 2018:

Viața liberă: „Mai multe persoane din localitatea Matca s-au mobilizat și au venit la centrul de transfuzii din Galați pentru a dona sânge în cadrul campaniei «Speranță pentru viață», lansată de Caravana Speranței. Mesajul nu a rămas fără ecou, astfel că, începând de luni, mai multe persoane au mers și au donat sânge…”.

Monitorul de Galați: „În cadrul campaniei «Speranță pentru viață», campanie desfășurată de un medic gălățean în colaborare cu reprezentanții Bisericii Adventiste din Galați, mai multe persoane din Matca, dar și din Galați au ajuns joi dimineața la centrul de transfuzii pentru a dona sânge. «Desfășurăm o campanie de donare de sânge, în perioada 6–10 august, adică toată săptămâna, campanie în care sunt implicate trei entități: Caravana Speranței, asociația umanitară medicală care a inițiat acest proiect, centrul de transfuzii și Biserica Adventistă. Este mare nevoie de sânge în spitalele din Galați. Procentual, doar 60% dintre cei care au nevoie de sânge beneficiază, deci unul din trei pacienți nu primește sânge când are nevoie. Mai ales în sezonul de vară este mare nevoie de donatori. Necesarul de sânge este, paradoxal, mai mare în sezonul estival, iar donatorii sunt mai puțini. Oamenii s-au mobilizat, au lăsat treburile de acasă și au venit să doneze», a spus medicul Marius Huțanu.”

Campania a mobilizat oameni care, fie au mai donat, fie se află la prima donare, au venit să ofere un sprijin celor aflați în nevoie. „Am venit de la 80 de kilometri distanță, din Matca, în cadrul campaniei «Speranță pentru viață». Am venit pentru că am auzit, pe toate canalele de informare, că este lipsă de sânge și am venit să dăm o picătură de ajutor”, spunea Narcis Pohrib.

În grupul donatorilor s-a aflat chiar și un român din Australia. Venit acasă pentru un eveniment în familie, Ovidiu Roman a răspuns prezent la campania organizată de prietenul său. „Am auzit că este nevoie prin inițiativa Caravanei Speranței și am venit și eu să donez”, ne-a spus Ovidiu Roman. „Reprezentanții centrului de transfuzii nu pot decât să se bucure atunci când văd că oamenii se mobilizează pentru a le sări în ajutor semenilor.”

Avem nevoie de sânge care să ne vindece de urmările catastrofale ale bolii păcatului. Există un Donator care deja a oferit sânge compatibil oricărei grupe sangvine, oricărei grupe de păcătoși. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”

Stimate cititor, ai nevoie de sânge ca să trăiești. Te-ai gândit vreodată câtă putere este în sângele Domnului Isus? Dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu demonstrată în sângele vărsat al lui Isus alungă orice frică! Cere puterea sângelui lui Isus asupra ta, și atunci vei obține adevărata liberate și biruința! ■

„Speranță pentru Viață” - Campanie pentru mobilizarea gălățenilor să doneze sânge

Endocrinologul Marius Huțanu a încercat să mobilizeze cât mai multă lume pentru a merge la Centrul de Transfuzii să doneze

Maria Romaniță

Centrul Regional de Transfuzii Galați se confruntă, vara, cu o scădere a numărului de donatori. Medicul gălățean Marius Huțanu, endocrinolog, a încercat să mobilizeze cât mai multă lume pentru a merge la Centrul de Transfuzii să doneze. Astfel, în cadrul campaniei „Speranță pentru Viață”, campanie desfășurată de medicul gălățean în colaborare cu reprezentanții Bisericii Adventiste din Galați, mai multe persoane din Matca, dar și din Galați, au ajuns, joi dimineață, la Centrul de Transfuzii pentru a dona sânge. „Desfășurăm o campanie de donare de sânge, în perioada 6 – 10 august, adică toată săptămâna, campanie în care sunt implicate patru entități: Caravana Speranței, Asociația Umanitară care a inițiat acest proiect, Centrul de Transfuzii, Biserica Adventistă. Este mare nevoie de sânge în spitalele din Galați. Procentual, doar 60 la sută dintre cei care au nevoie de sânge beneficiază, deci unul din trei pacienți nu primește sânge când are nevoie. Mai ales în sezonul de vară este o mare nevoie de donatori. Necesarul de sânge este, paradoxal, mai mare în sezonul estival, iar donatorii sunt mai puțini. Oamenii s-au mobilizat, au lăsat treburile de acasă

Dorel Neacșu este pastor în Conferința Moldova.

CA_noiembrie_2018.indd 7 24/10/2018 14:43:33

MAI APROAPE DE EL...
LA ADUNAREA DE CORTURI IMPACT

Întrunirile bisericii, atât în adunările de corturi, cât și în adunările de familie […] sunt ocaziile stabilite de Dumnezeu pentru revărsarea ploii timpurii și târzii." – *GA* 229.3

„Ar fi bine ca poporul lui Dumnezeu din zilele noastre să aibă o sărbătoare a corturilor – o fericită amintire a binecuvântărilor lui Dumnezeu față de ei." – *PP* 540.6

Studiind viziunea lăsată în Spiritul Profetic, echipa de tineri IMPACT România a planificat organizarea celei de-a doua ediții a Adunării de corturi IMPACT. Evenimentul s-a desfășurat în perioada 19–29 iulie, în apropiere de Săcuieu, județul Cluj.

IMPACT România este o asociație laică non-profit care sprijină misiunea și viziunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Primul congres IMPACT a fost organizat de un grup de tineri cu ocupații diferite, în anul 2013, la Universitatea Adventus. Încântați de impactul avut asupra lor și a participanților, în vara aceluiași an, ei organizează prima călătorie misionară, la Sibiu. De atunci, IMPACT România a desfășurat anual câte o întâlnire. Începând cu 2018 însă, își propune să parcurgă într-un singur an întregul ciclu de evenimente pe care le-a experimentat până acum: congres, călătorie misionară, adunare de corturi.

Adunarea de corturi se prezintă ca o reeditare a Sărbătorii Corturilor. Dorința organizatorilor este de a-i ajuta pe participanți să se detașeze de grijile ocupațiilor zilnice și de poveri, devotând aceste zile exclusiv pentru a-L căuta pe Dumnezeu. De asemenea, are ca scop refacerea relațiilor familiale, de aceea se încurajează participarea atât a tinerilor, cât și a familiilor acestora. Prin aceste întâlniri, se dorește formarea cadrului potrivit prin care Duhul Sfânt să readucă frumusețea comuniunii cu Dumnezeu, cu natura și cu oamenii.

Vara aceasta, peste 180 de persoane au participat timp de zece zile la cea de-a doua ediție a Adunării de corturi IMPACT. Peisajul pitoresc oferit de Munții Apuseni, Valea Bologa, a fost cel care a mijlocit experimentarea prezenței Duhului Sfânt într-un mod mult mai puternic.

Vorbitorii principali ai evenimentului de anul acesta au fost John și Pamela Dysinger. Pasionați de grădinărit, de adevărata educație și de creștinism practic, cei doi foști profesori conduc în prezent Ferma „Bountiful Blessings" din Statele Unite. Prin prezentările bazate pe experiența proprie, ei au adus în atenție subiecte de interes ca viața de familie, curtenie și căsătorie, educație, chiar agricultură și antreprenoriat. Scopul lor principal a rămas însă acela de a îndruma spre o relație vie cu Isus, Cel care Își cheamă poporul mai aproape de El.

Pe lângă familia Dysinger, au fost prezenți un număr ridicat de invitați, care au susținut seminare practice. Printre ei s-au numărat pastorul filipinez Jasper Iturriaga, pastorul Ioan Stinghe, doctorul Veaceslav Coșcodan, Daiana Knobloch și Serghei Costaș. Fratele Ștefan Tomoiagă a fost de asemenea prezent în primul Sabat, susținând serviciul divin și îndemnându-i pe tinerii bisericii la o viață de rugăciune stăruitoare. Temele abordate de vorbitori au fost dintre cele mai diverse: de la profețiile Apocalipsei și sanctuar până la studierea și marcarea Bibliei; de la remedii naturale și inteligență emoțională până la descoperirea planului lui

CA_noiembrie_2018.indd 8 24/10/2018 14:43:40

Dumnezeu cu viaţa noastră.[1] Nu au lipsit nici activităţile pentru copii, nici drumeţiile în natură, care au contribuit la consolidarea atmosferei de apropiere.

Un alt instrument eficient pentru cultivarea comuniunii strânse a fost constituit de grupele mici. Fiecare participant a aparţinut unei astfel de grupe, care nu însuma mai mult de 15 persoane. Întâlnirile de dimineaţă şi de seară i-au adunat pentru rugăciune, cântare, studiu, dar şi deschidere sufletească şi părtăşie.

Adunarea de corturi a lăsat în fiecare participant dorul după o apropiere autentică de Dumnezeu, oferind în acelaşi timp principii practice pentru a o face posibilă; a trezit interesul pentru studierea Bibliei, punând accentul pe Cel înălţat pe paginile ei; a adus prezenţa revigorantă a Duhului Sfânt, identificând şi golurile pe care El încă trebuie să le umple. Adunarea de corturi a adus, pentru zece zile, Împărăţia printre noi!

***

Următorul eveniment IMPACT va fi găzduit de către Universitatea Adventus, Cernica, în perioada 28 decembrie 2018 – 1 ianuarie 2019. Inspirată din cartea *Educaţie*, întâlnirea va sta sub mottoul „A Thinking Generation”: „Fiecare făptură omenească, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu o putere asemănătoare cu cea a Creatorului – individualitate, putere de a gândi şi a face. […] Lucrarea adevăratei educaţii este aceea de a dezvolta această putere, de a-i antrena pe tineri să gândească ei înşişi, nu doar să reflecte gândirea altor oameni.” – *Ed* 17.2

David Kim, invitatul principal şi fondatorul Nicodemus Society, este un influent om de afaceri din Statele Unite, care va împărtăşi din experienţa proprie viziunea cu privire la misiunea lăsată de Dumnezeu pentru a ajunge la clasa socială înaltă. Informaţii complete despre eveniment vor fi publicate pe site-ul www.impactromania.org.

Vă aşteptăm alături de noi, pentru a forma acea armată de tineri care va primi puterea de a încheia lucrarea… în această generaţie! ■

[1] Prezentările pot fi urmărite pe canalul de YouTube „Impact Romania”.

Loriana Ţiplea este secretar al departamentului Promovare, IMPACT, România.

ÎMPĂRĂŢIA PRINTRE NOI

LORIANA ŢIPLEA

ADUNAREA DE CORTURI A LĂSAT ÎN FIECARE PARTICIPANT DORUL DUPĂ O APROPIERE AUTENTICĂ DE DUMNEZEU.

CA_noiembrie_2018.indd 9 24/10/2018 14:43:53

DESCHIDEREA ANULUI UNIVERSITAR 2018–2019 LA UNIVERSITATEA ADVENTUS

Luni, 1 octombrie 2018, după cum este tradiția în învățământul superior, a avut loc deschiderea noului an academic și la Universitatea Adventus din Cernica. Evenimentul a început la ora 10:00 într-o atmosferă de închinare și s-a bucurat de participarea cadrelor didactice și a studenților din campus, a reprezentanților Uniunii de Conferințe (pastorii Eduard Călugăru, trezorier, Romică Sîrbu, directorul Departamentului Educație, pastorul Eugen Chirilianu, directorul Departamentului Educație al Conferinței Moldova), a viceprimarului comunei Cernica, domnul Florin Vasile, a unor părinți și a mai multor invitați din țară și străinătate. Pentru prima dată, la ocazia festivă a deschiderii unui nou an universitar a participat un reprezentant al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de la nivel european, pastorul Marius Munteanu, directorul Departamentului Educație al Diviziunii Inter-Europene.

Ca semn de apreciere pentru instituția de învățământ superior din Cernica și ca rezultat al bunei colaborări cu profesorii, studenții și elevii din campus, anul acesta au fost prezenți și directorii de la două școli gimnaziale din comuna Cernica, doamna Melania Muntean, director la Școala Gimnazială Tânganu, și domnul Andrei Galbenu, director la Școala Generală Bălăceanca. În mesajele lor, le-au mulțumit studenților pentru implicarea în proiectele educative desfășurate anul trecut, i-au invitat să fie mai departe mentori și îndrumători pentru copiii din zonă prin alte activități educaționale și le-au urat mult succes în noul an universitar.

„Venisem aici cu o prezentare pregătită, numai că atmosfera de aici este așa încărcată de bunătate, de profesionalism și de căldură, încât am să renunț la materialul pe care l-am pregătit. În primul rând aș dori să mulțumesc conducerii universității pentru că, în anul școlar precedent, mai mulți studenți și elevi din campus au fost în școala noastră și au desfășurat diverse activități care au lăsat o amprentă foarte profundă asupra copiilor din școala noastră. Deseori mă întrebau elevii: «Doamna director, când mai vin studenții să mai facem activități frumoase cum au fost cele din ocaziile trecute?» Nu știu, le-am răspuns, dar le-am spus că o să ajung la universitate și sunt convinsă că persoanele cu autoritate din instituție vor permite și altor studenți să vină în școala noastră ca să desfășoare alte activități care să vă ajute.” (**Melania Muntean**, director Școala Gimnazială Tânganu)

Din mesajele împărtășite de câțiva dintre cei prezenți este ușor de înțeles că la eveniment a fost o atmosferă frumoasă, încărcată de emoția revederii, dar și de nerăbdarea de a începe sau a continua experiența fascinantă a educației adventiste la nivel universitar.

„Cei mai mulți dintre cei prezenți la festivitatea de astăzi au mai participat și la alte deschideri de an universitar, dar ocazia de astăzi este una specială pentru că este prima care se desfășoară în condițiile unui nou statut obținut de instituția noastră – acela de universitate acre-

CA_noiembrie_2018.indd 10 24/10/2018 14:43:55

ditată – și sub noua denumire, Universitatea Adventus. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru acest început frumos, pentru fiecare dintre cei 180 de studenți ai universității noastre, suntem nerăbdători să îi cunoaștem mai bine pe cei 61 de boboci și tuturor le dorim ca Dumnezeu să îi binecuvânteze în noul an cu înțelepciune, sănătate și ocazii de creștere." (conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**, rector)

„Impresia mea când am venit prima dată aici a fost una mai mult decât plăcută. M-am simțit foarte bine la deschiderea noului an universitar și am ales să studiez la programul de licență Asistență socială, pentru că îmi doresc să mă pregătesc să ajut cât mai bine persoanele în vârstă, iar pe de altă parte doresc să cunosc cât mai bine domeniul asistenței sociale ca să promovez și să pot să-i conving și pe alții să se implice în această activitate nobilă." (**Estera Petrea**, Asistență socială, studentă anul I)

„Anul arată destul de promițător încă de la început. Sunt multe proiecte și activități în care putem să ne implicăm. De asemenea, sunt profesorii noi care au venit și sunt convinsă că ne pot ajuta în dezvoltarea noastră academică și profesională. Deabia aștept să înceapă cursurile și să văd în ce mă voi implica." (**Mihaela Ene**, Pedagogia învățământului primar și preșcolar, studentă anul II)

„După o festivitate atât de frumoasă ca cea la care tocmai am participat, sunt foarte bucuros și entuziasmat. Dar trebuie să spun că am și câteva temeri cu privire la anul care va urma. Totuși, pentru că am convingerea că Dumnezeu a dorit să fiu aici, am să mă încred în El mai departe și sper că totul va fi bine. De fapt, dacă n-aș fi fost convins că planul Lui este să ajung aici, n-aș fi luat hotărârea să vin în campus. De aceea, îmi doresc să cunosc cât mai mult, dar în special doresc să-mi dezvolt relația cu Dumnezeu, pentru că îmi doresc să am o relație personală cu El și nu o relație mediată de părinți, iar apoi să am abilitatea și posibilitatea să-i ajut și pe alții să-L cunoască personal pe Dumnezeu. (**Andrei Sisu**, Teologie pastorală, anul I)

„Îmi place mult atmosfera de aici, mi-am cunoscut deja colegii, iar ceea ce mă impresionează cel mai mult este mediul creștin. Suntem ca o familie cu frați și surori, cu relații pline de pace. Cât voi sta în campus îmi doresc să mă dezvolt din punct de vedere spiritual, să fac schimbări în comportamentul față de cei din jurul meu, să-i pot ajuta pe cei care au nevoie de mine – acesta este și obiectivul principal în profesia pentru care mă pregătesc. (**Alina Mihălaș**, Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca" din Cernica, anul I)

„Anul acesta, prin harul lui Dumnezeu, am avut prima promoție de absolvenți la Școala Postliceală Sanitară «Dr. Luca» din Cernica. Rezultatele la examenele finale au fost foarte bune pentru că am avut promovabilitatea 100%, notele au fost între 8,43 și 9,93, iar absolventa cu nota cea mai mare, la o săptămână după ce a primit rezultatul a plecat împreună cu soțul ei în Africa să lucreze ca misionar medical. Îi suntem recunoscători marelui Învățător că, pe lângă tinerii înscriși în anul II și III, în această toamnă am numărat 20 de boboci care și-au început pregătirea de asistent medical generalist la școala sanitară din campusul adventist. În momentul de față pot spune că am intrat într-o zonă în care suntem tot mai vizibili și cred că Dumnezeu ne va ajuta și mai departe. (**Claudiu Șerban**, director Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca" din Cernica)

În final, mai amintim că, la Universitatea Adventus, toamna chiar se numără bobocii, pentru că și la începutul acestui nou an universitar sunt mulți tineri care au ales să studieze în campusul adventist din Cernica (16 la Teologie Pastorală, 19 la Asistență Socială, 26 la Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar și 20 la Școala Postliceală Sanitară). Și acest fapt este o altă dovadă a grijii lui Dumnezeu pentru educația adventistă, iar dacă ne amintim că Biblia ne spune că „sfârșitul unui lucru este mai bun decât începutul lui", nu putem decât să privim înainte cu multă credință și speranță. De aceea, avem toate motivele să credem că Dumnezeu va fi mai departe alături de profesorii, studenții și elevii din campusul adventist din Cernica și-i va ajuta să continue să-și instruiască mintea, să transmită valori și să-și afirme credința! ■

Emanuel Sălăgean este șef birou promovare, Universitatea Adventus.

EDUCAȚIE PENTRU CER

EMANUEL SĂLĂGEAN

„FIII ... FETELE NOASTRE ... NIȘTE STÂLPI SĂPAȚI FRUMOS, CARE FAC PODOABA CASELOR ÎMPĂRĂTEȘTI." (PSALMII 144:12)

CA_noiembrie_2018.indd 11 24/10/2018 14:43:58

ÎNTÂLNIREA AMINTIRILOR SPRE VIITOR!

Prin aceste cuvinte îmi face plăcere să sintetizez cea de a XX-a întâlnire anuală a Asociației Pastorilor Pensionari (APP), Cernica, 22–25 august 2018. Ca novice la o astfel de întâlnire, am fost impresionat de atmosfera inedită, spirituală și caldă. În același timp, valuri de melancolie mi-au invadat inima. Fiecare întâlnire anuală a pensionarilor își schimbă decorul participanților. Persoane noi îmbogățesc rândurile, iar altora le mai păstrăm doar amintirea. La ultima întâlnire au venit în plus 11 pastori, două urmașe, cinci pensionari TESA și au trecut la odihnă șapte pastori și șase soții urmașe.

„Vocile bătrânilor luptători se sting una după alta. Locul lor rămâne gol. Nu-i mai vedem, dar ei vorbesc chiar dacă sunt morți, pentru că faptele lor îi urmează. Deși puterile lor scad și se istovesc, lucrurile pe care le spun ei sunt de valoare. Cuvintele lor să fie tezaurizate ca o mărturie prețioasă. Tinerii și lucrătorii noi să nu-i respingă și să nu arate, din niciun punct de vedere, indiferență față de oamenii cu părul alb, ci să se ridice în fața lor și să-i numească «binecuvântați». Să se gândească la faptul că ei înșiși au beneficiat de munca acestor oameni.” – EGW *Manuscrisul 33*, 1890

Campusul Universității Adventus ne-a primit cu mare căldură, la propriu și la figurat. Am privit îndelung, cu admirație, sosirea unora dintre cei 114 pastori pensionari și 54 din personalul auxiliar. Veneau veteranii noștri din câmpul Evangheliei. Foarte amabili, gata să te întâmpine cu o vorbă de duh, senini și buni, cu privirea inteligentă și vioaie, ascundeau totuși în trupul lor o imagine asemenea celei cu care ne-am obișnuit cândva.

În ciuda oboselii acumulate pe drumul ce se lungește proporțional odată cu vârsta, miercuri la ora 16:00 ne-am adunat cu toții pentru festivitatea de deschidere, în aula mare a Universității Adventus. Au luat cuvântul conducătorii APP: Titu Ghejan, Titi Pârvan, Paulin Micu și Teofil Gâțan. Apoi „tinerii pensionari”, care au primit acest statut de la ultima întâlnire, au fost invitați la scurte luări de cuvânt. Fratele Teodor Huțanu a prezentat un devoțional bazat pe 1 Petru 5:2-4, insistând pe ideea plină de încurajare că, în curând, prin intervenția Păstorului cel mare, „esențialul” râvnit de cei credincioși „nu se va mai vesteji” niciodată. Atunci când ne cheamă la slujire, marele Păstor n-o face doar până la pensie sau până la mormânt, ci până vom fi cu El în căminul veșnic al Tatălui Său.

În trei seri la rând, după masa de seară ne-am reunit la cântare, rugăciune și mult apreciatele experiențe. În acompaniamentul pianului, cântările au fost plăcut condimentate de vioara fratelui Stelian Iacob sau de mandolinele fermecate ale fratelui Eugen Baciu, a Doinei Cașcaval și a Adinei Pârvan. Adunările de experiențe durau peste o oră, dar datorită „noului” susținut cu dinamism, atenția se menținea la cote înalte. Și a mai fost ceva surprinzător și plăcut. Mă așteptam să ascult experiențe cu iz vechi din zilele de mult apuse. Dar, lăudabil, toți vorbitorii au venit cu experiențe foarte proaspete din lucrarea lor misionară: la evanghelizări, cămine de bătrâni, penitenciare, zone albe, grupe de studiu, grupe de rugăciune, lucrarea cu cartea, vizite misionare sau plantare de noi biserici. Vrednică de remarcat este focalizarea experiențelor în perspectiva sfintei noastre speranțe – revenirea în slavă a Mântuitorului. Acest aspect încurajator și reconfortant mi-a inspirat titlul acestor scurte consemnări.

Ziua a doua a întâlnirii a fost rezervată unei excursii. Conducerea APP a organizat o călătorie prin centrul capitalei, cu vizite de neuitat la Sediul Uniunii, Centrul Media Adventist, apoi la Grădina Zoologică și cea Botanică. Proiectul acesta a produs la scenă deschisă unanimitate în aprecieri și bucurie cu mulțumiri. Devoționalul a fost ținut chiar în autocar de fratele Enoh Felea, pe baza cuvintelor Domnului Hristos din Matei 13:52. S-a cântat mult, entuziast și cu belșug de voie bună, bineînțeles că ceva mai pianissimo la întoarcere!

Vineri, după un devoțional ținut de subsemnatul, bazat pe Psalmii 52:12-15, fratele Huțanu a condus reorganizarea conducerii APP pentru următorii doi ani, timp în care fratele Daniel Duță a întreținut adunarea cu aspecte specifice vârstei celor prezenți. Venirea Sabatului ne-a

CA_noiembrie_2018.indd 12 24/10/2018 14:43:59

întâmpinat cu două surprize plăcute. Prima a fost pusă în scenă de unii coriști din comunitățile bucureștene, care au întărit corul pensionarilor, sub bagheta fraților Gabriel Vasilescu și Nicușor Gheorghiță. A doua surpriză „de marcă” ne-a oferit-o invitatul Bogdan Andrei, fost preot ortodox, acum masterand la Teologie adventistă. Dramatismul experienței sale de convertire ne-a captivat atenția și a deschis izvoare de lacrimi ale recunoștinței. Apoi fratele Traian Aldea a predicat din Ioel 1 și 2, pe ideea că, în vremuri complicate, bătrânii au chemarea divină de a se ridica hotărât pentru revigorarea spirituală a bisericii. Fratele Aldea a continuat dezvoltarea acestor idei și la minutele devoționale din Sabat dimineață, cu accentul pe rugăciunea din Ioel 2:17: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău”, oferind multe exemple din istorie și actualitate despre rolul biblic al bătrânilor în biserică. Școala de Sabat a fost condusă cu vervă și competență de fratele Stelian Iacob, după care fratele Eduard Călugăru, trezorierul Uniunii, ne-a transpus în atmosfera din Ioan 17, privind nevoia de unitate a bisericii în vremea sfârșitului.

VÂRSTA ÎNȚELEPCIUNII
PAVEL BURLACU

După piesa instrumentală și cor, fratele Virgil Peicu a continuat ideea unității, pe baza pasajului din Exodul 17:8-16. Tragedia generației noastre în lupta credinței – spunea acesta – apare când copiii și tinerii nu-și mai văd părinții și bunicii „pe înălțime”, în autentică susținere reciprocă la rugăciune și în acțiune. Lecția oferită de Duhul Sfânt aici este că „Amalec” nu poate fi învins decât prin rugăciune, unitate și acțiune în sinergie. Succesul depinde de mâinile ocupate, fie cu rugăciunile, fie cu lupta concretă din valea păcatului. Răsplătirea finală depinde de ce au făcut mâinile fiecăruia, în relația cu Cel ce chemă la slujire.

În Sabat după-amiază am fost binecuvântați cu un program muzical susținut de „tinerii” de odinioară, iar fratele dr. Costin Dinu, cu pathos și profesionalism, a împletit în fața noastră câteva mari adevăruri spirituale, cu alte câteva mari provocări pentru sănătatea vârstnicilor, oferindu-ne modalități practice de gestionare a vieții în parametri ce o pot menține frumoasă și utilă.

Închei cu viziunea profetului bisericii noastre privind activitatea pastorilor pensionari: „Sper că niciunul din cei ce au fost un timp lung în lucrare nu va gândi că, din cauza vârstei, nu mai este potrivit să slujească. Sper că ei se vor ridica să poarte mesajul cât timp au dovada că Domnul îi ajută… Deși din cauza vârstei memoria le poate slăbi, respectați-i și Dumnezeu cu siguranță vă va binecuvânta. Niciun slujitor să nu considere că, din cauza vârstei, este eliberat de chemarea la slujire. Lucrarea să fie continuată în simplitate. Căci negreșit, noi avem pe Domnul de care depindem.” – *Scrisoarea 102*, 1910. {*RY* 31.1} ■

Pavel Burlacu este pastor pensionar, Conferința Moldova.

CA_noiembrie_2018.indd 13 24/10/2018 14:44:04

PRINCIPII DE INTERPRETARE A APOCALIPSEI LUI DANIEL: PROCEDEUL LITERAR AL REVELAȚIEI (II)

Vom continua exemplificarea procedeului literar al revelației cu noi pasaje biblice.[1] După cum se va observa în următoarele două exemple, în unele pericope lipsesc indiciile formale ale acestui tipar prin menționarea numerelor trei/patru. Cu toate acestea, ele au fost redactate potrivit formulei $x(x+1)$, în care variabila x reprezintă o serie de trei elemente. Al patrulea element al acestei serii reprezintă punctul culminant și, totodată, momentul unei dezvăluiri impresionante.

Pilda lui Iotam (Judecători 9:7–21)

Circumstanțele rostirii pildei lui Iotam scot în evidență sfârșitul tragic al casei lui Ghedeon. Activitatea acestuia ca judecător a consemnat înfrângerea răsunătoare a coaliției dintre Madian, Amalec și fiii Răsăritului (Judecători 6:33). De asemenea, respingerea ofertei tentante din partea bărbaților lui Israel de a domni peste ei descoperă percepția lui Ghedeon cu privire la implicația teologică a acestei cereri. Răspunsul acestuia direcționează atenția poporului către adevăratul Împărat: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi" (Judecători 8:23). Însă această viziune teologico-politică nu este îmbrățișată de către toți urmașii săi. Abimelec, unul din cei șaptezeci de fii ai lui Ghedeon, după obținerea suportului politic al sihemiților, „frații mamei lui", i-a decapitat fără milă pe ceilalți frați ai săi, diminuând astfel posibilele pretenții la tron. Singurul scăpat cu viață în urma genocidului, Iotam, rostește profetic „pilda copacilor" dornici să ungă un împărat.

Pilda prezintă de trei ori cererea copacilor către diferite specii de arbori și plante pentru a le obține consimțământul ca împărat. De fiecare dată totuși, măslinul, smochinul și vița-de-vie refuză invitația copacilor, aceștia găsindu-și sensul în a contribui la fericirea oamenilor (Judecători 9:9,13). A patra oară, copacii se adresează spinului, care acceptă bucuros. Ba mai mult, spinii rostesc și un oracol: „Astfel, să iasă un foc din spin și să mistuie cedrii Libanului" (v. 15).

Relația dintre spin și copaci reprezintă punctul culminant al parabolei, oracolul fiind aplicat de Iotam la realitatea politică curentă: „Dacă în adevăr cu toată curăția v-ați purtat voi astăzi față de Ierubaal [Ghedeon] și casa lui, bine! Abimelec să fie bucuria voastră și voi să fiți bucuria lui! Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec și să mistuie pe locuitorii din Sihem și casa lui Milo; și un foc să iasă din locuitorii Sihemului și din casa lui Milo și să mistuie pe Abimelec!" (v. 19–20).

Desfășurarea evenimentelor confirmă oracolul și interpretarea. Aducându-i-se la cunoștință revolta sihemiților, Abimelec trece prin foc cetatea și locuitorii acesteia. Mai mult decât atât, la rândul său, Abimelec își găsește sfârșitul jucându-se cu focul. Încercând să aprindă turnul Tebețului (Judecători 9:50–54), este răpus de o piatră de moară aruncată de o femeie.

Pilda lui Iotam din nou confirmă procedeul literar al revelației, cu toate că în episodul biblic nu se menționează explicit numerele trei/patru.

Judecata Ierusalimului (Ezechiel 8:1–18)

Capitolul 8 deschide o nouă secțiune a cărții Ezechiel, și anume seria de viziuni profetice despre judecata lui Dumnezeu asupra Templului din cauza desacralizării acestuia.[2] Deși „procedeul literar al revelației" nu este semnalat formal, fiecare tablou profetic care compune seria de viziuni urmează un tipar asemănător. Mai întâi, tablourile sunt demarcate prin expresia-cheie „m-a dus", sugerând inițiativa exclusivă a Duhului în întregul proces (v. 3, 7, 14, 16). Se consemnează apoi locația în care profetul a fost purtat în viziune. În fiecare ocazie se precizează că imaginile profetice se consumă la una din porțile Ierusalimului sau Templului (v. 3, 7, 14, 16).[3]

Mai departe, sunt prezentate urâciunile vizibile în fiecare locație, profetului atrăgându-i-se atenția cu privire la aberațiile cultice desfășurate în proximitatea Templului: „idolul geloziei", „chipuri de târâtoare și de dobitoace", „Tamuz", închinarea „înaintea soarelui spre răsărit" (v. 3, 10, 14, 16). Finalul primelor trei tablouri profetice accentuează gravitatea închinării idolatre de la templu. În fiecare din ele, ființa divină cheamă profetul să evalueze el însuși dovezile care îi încriminează pe conaționalii lui: „Fiul omului, vezi ce fac ei?"; „Fiul omului, vezi ce fac în întuneric [...]?"; „Vezi, fiul omului?" (v. 6, 12, 15). Cu toate acestea, după prezentarea gravității, ființa divină anticipează la finalul primelor trei tablouri că urâciuni și mai

CA_noiembrie_2018.indd 14 24/10/2018 14:44:04

odioase vor fi prezentate profetului. În consecință, scenele sunt prezentate progresiv, progresia fiind obținută prin repetarea formulei-refren „vei mai vedea și alte urâciuni și mai mari!” (v. 6, 13, 15).

Progresia culminează cu cel de-al patrulea tablou. Nu doar că repetarea formulei-refren nu mai este menționată, sugerând astfel încheierea seriei de tablouri profetice, ci tabloul al patrulea surprinde și prin natura condamnării Ierusalimului. În loc să sublinieze derapajele cultice reprobabile, ca în celelalte imagini, ființa divină atrage atenția că apogeul abaterilor a fost atins prin umplerea țării de abuzuri și inechități sociale: „Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșesc ei urâciunile pe care le săvârșesc aici? Trebuia să mai umple și țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie? Iată că ei își apropie ramura de nas!” (v. 17).

Nu în ultimul rând, ființa divină anunță o schimbare de atitudine în raport cu casa lui Iuda, anticipând judecata: „De aceea și Eu voi lucra cu urgie, ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta” (v. 18).[4]

Următoarele două exemple evidențiază o utilizare mai complexă a „procedeului literar al revelației”, ilustrând faptul că al patrulea element a fost construit la rândul lui printr-o succesiune de trei elemente, urmate de un al patrulea. Procedeul complex rezultat poate fi exprimat prin formula $x\{x+1[x(x+1)]\}$, în care variabila x reprezintă o serie de trei evenimente interconectate tematic. Cu alte cuvinte, asistăm la o serie dublă de trei/patru elemente, cel din urmă încadrându-se în atmosfera narativă evocată de al patrulea element al seriei dintâi.

Ungerea lui Saul (1 Samuel 9:1–10:16)

Cadrul ungerii primului împărat al lui Israel este conturat de o succesiune de întâmplări providențiale care preced acest moment. Evenimentele subliniază alegerea împăratului ca fiind coordonat de providența divină, independent de voința omului. Pierderea măgărițelor lui Chiș a ocazionat trimiterea fiului său, Saul, împreună cu unul dintre slujitori, în căutarea acestora (v. 1–4). Din cauza căutărilor fără succes și pentru a evita posibilele îngrijorări provocate de întârzierea lor prelungită, Saul pune în discuție întoarcerea acasă. Totuși el aprobă inițiativa slujitorului de a consulta un „văzător” (v. 6–10). Sincronizarea sosirii în aceeași zi în cetate a lui Saul și a profetului frapează (v. 11–13). La fel de uimitoare este sincronizarea momentului întâlnirii dintre cei doi „la ceasul acesta” (v. 14–17[16]). Nu în ultimul rând, v. 19–20 oferă cititorilor indicii temporale surprinzătoare: trecuseră trei zile de la pierderea măgărițelor, iar în cea de-a patra zi, adică „mâine” (v. 20), urma să se întoarcă acasă.[5]

Ziua a patra consemnează ungerea lui Saul. În revărsatul zorilor, Samuel își însoțește musafirii până la porțile cetății. După ce se asigură că rămâne singur cu Saul, profetul „a luat sticluța cu untdelemn și a turnat-o pe capul lui Saul”, confirmând verbal planul divin: „Nu te-a uns Domnul ca să fii căpetenia moștenirii Lui?” (10:1).

Cu toate că evenimentul ungerii constituie punctul culminant al desfășurării evenimentelor celor patru zile, autorul introduce o serie nouă de evenimente în cea de-a patra zi. În acest fel se reliefează un al doilea „epicentru” narativ, încadrat în atmosfera celui dintâi, adică ungerea lui Saul. Seria nouă de evenimente se deschide cu întâlnirea *tête-à-tête* (privată) dintre Saul și Samuel, urmată de alte întâlniri caracterizate de o progresie frapantă. După Samuel, Saul urma să fie întâmpinat de „doi oameni la mormântul Rahelei” (v. 2), apoi de „trei oameni” „la stejarul din Tabor”, „suindu-se la Dumnezeu, în Betel, și ducând unul trei iezi, altul trei turte de pâine, iar altul un burduf cu vin” (v. 3).

Punctul culminant avea să fie atins cu ocazia celei de-a patra întâlniri, și anume, „cu o ceată de proroci” la Gibeah-Elohim (v. 5, 10).[6] Ultimei întâlniri i se acordă o atenție specială din punct de vedere formal, consemnându-se în detaliu modul în care a fost împlinită vestirea transformării lui Saul (compară v. 5–6 cu v. 9–10). Mai mult decât atât, efectele dramatice ale transformării au generat o controversă legată de statutul lui Saul ca proroc, dezbaterea conaționalilor săi pe această temă reflectându-se în întrebarea retorică: „Oare și Saul este între proroci?” (v. 11–12).

Fuga lui Ilie (1 Împărați 19:1–18)

Victoria răsunătoare a lui Ilie și uciderea profeților lui Baal (1 Împărați 18) nu a rămas fără ecouri la curtea palatului lui Ahab. Plină de furie din cauza veștilor primite, Izabela a jurat că îi va răzbuna. În consecință, Ilie fuge să-și scape viața (v. 1–3). Din punct de vedere narativ, prin intermediul aluziilor și ecourilor intertextuale, fuga profetului este relatată ca o repetare a călătoriei poporului Israel cu ocazia ieșirii din Egipt. Specifică ambelor evenimente este fuga cauzată de amenințarea cu moartea. Dacă pe timpul exodului mânia lui Faraon căuta răzbunarea întâilor născuți uciși în timpul ultimei plăgi, Ilie se confruntă cu jurământul pătimaș al Izabelei de a răzbuna cu moartea pe profeții lui Baal uciși pe muntele Carmel.[7]

Asemenea poporului Israel, Ilie ia drumul pustiei, deplângând apoi condiția deplorabilă în care se găsește (v. 4). Cu toate acestea, experimentează miracolul de a fi servit cu pâine și apă în pustie de către un înger (v. 5–7), amintind de intervențiile miraculoase cu ocazia exodului.[8]

În cele din urmă, Ilie călătorește „patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb”

CA_noiembrie_2018.indd 15 24/10/2018 14:44:04

(v. 8), durata și finalitatea călătoriei evocând evenimentele de la Sinai.[9]

Decizia de a intra în peșteră aruncă totuși o umbră asupra capacității profetului de a decoda evenimentele. Din acest motiv și somarea acestuia cu întrebarea: „Ce faci tu aici, Ilie?" (v. 9). Eșecul citirii corecte a semnelor din timpul călătoriei este evidențiat mai departe de răspunsul egocentrist al lui Ilie: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, [...] am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!" (v. 10).[10] Planul ca Ilie să fie un „al doilea Moise" transpare din răspunsul lui Dumnezeu: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!" (v. 11).[11] Este un alt mod de a afirma așteptarea ca Ilie să fie asemenea lui Moise, un dregător de spărturi, un mijlocitor al legământului rupt între Dumnezeu și popor. Recitalul de semne care urmează subliniază încă o dată acest plan.

Din punct de vedere formal, fenomenele care semnalează prezența divină recapitulează atmosfera Sinaiului și sunt prezentate ca o serie de trei/patru elemente, adică „vânt tare și puternic", „cutremur de pământ", „foc" (v. 11–12). Al patrulea element aduce o surpriză. Glasul care altădată a răsunat ca un „tunet" la Sinai, „clătinând pământul"[12], de data aceasta a luat forma unui „susur blând și subțire" (v. 12–13). Reluarea dialogului dintre Dumnezeu și Ilie prin repetarea aceleiași întrebări și a aceluiași răspuns sugerează stagnarea profetului în decodarea planului divin. Acest fapt este subliniat de precizarea că Ilie nu a părăsit zona de confort a peșterii pentru a se înfățișa pe munte înaintea Domnului.

Asemănător exemplului anterior, al patrulea element din seria de evenimente care anunță prezența divină introduce o serie nouă de trei/patru elemente, structurate potrivit algoritmului $x(x+1)$. În acest sens, „susurul blând și subțire" conturează atmosfera narativă a răspunsului lui Dumnezeu la plângerea egocentrică a profetului. Ilie nu a rămas singurul promotor al voinței divine, solicitarea lui Ilie de a unge pe Hazael, Iehu și Elisei dovedind existența altor caractere dispuse să realizeze planurile lui Dumnezeu. Momentul culminant al episodului îl reprezintă elementul al patrulea al celei de-a doua serii. La acest punct, „susurul blând și subțire" descoperă numărul impresionant de închinători fideli ai religiei lui Iahveh: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat" (v. 18).

Într-un număr următor ne propunem să reflectăm asupra semnificației „procedeului literar al revelației", notând acele aspecte care sporesc înțelegerea apocalipsei lui Daniel. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

[1] Articolul reprezintă o continuare a studiului cu privire la „procedeul literar al revelației". Acest procedeu este propus ca o „cheie" de interpretare a cărții Daniel. Vezi Daniel Olariu, „Principii de interpretare a apocalipsei lui Daniel: Procedeul literar al revelației (1)" *Curierul Adventist* 2018 (nr. 8, aug.), 13–15.

[2] Lamar Eugene Cooper, *Ezekiel, The New American Commentary* 17 (Nashville, TN: Broadman & Holman, 1994), 118. Demarcarea secțiunii este indicată de reperul cronologic plasat la începutul discursului profetic din capitolul 8: „În al șaselea an, în ziua a cincea a lunii a șasea [...]".

[3] Pentru identificarea fiecărei porți unde au loc vedeniile – „la ușa porții de la curtea dinăuntru, care caută spre miazănoapte" (v. 3), „poarta curții" (v. 7), „intrarea porții Casei Domnului dinspre miazănoapte" (v. 14), „curtea dinăuntru a Casei Domnului"/ „ușa Templului Domnului, între pridvor și altar" (v. 16) – vezi Leslie C. Allen, Ezekiel 1–19, *Word Biblical Commentary* 28 (Nashville, TN: Nelson, 1994), 137–146.

[4] Dacă v. 18 anunță judecata, capitolul 9 poate fi interpretat ca elaborând mai departe această temă. Vezi Daniel I. Block, *The Book of Ezeckiel: Chapters 1–24, New International Commentary of the Old Testament* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1997), 305. Block de asemenea notează faptul că în tabloul al patrulea atenția este schimbată de la condamnarea urâciunilor cultice la cele cu implicații sociale, de la relele cultice la cele etice. *Ibid*., 298.

[5] Evenimentele care se petrec în ziua a treia anticipează momentul ungerii din ziua a patra. Mai întâi, Samuel indică voalat, prin cuvinte, că pentru Saul și casa tatălui său „este păstrat tot ce este mai de preț în Israel" (v. 21). Mai departe, Samuel îi invită pe Saul și pe slujitorul său la ospăț, oferindu-le „locul cel dintâi între cei poftiți" (v. 22). Și, nu în ultimul rând, Saul are privilegiul de a primi cea mai aleasă porție, precum (v. 23–24) și invitația de a găzdui peste noapte în locuința profetului (v. 25).

[6] De menționat este faptul că descrierea întâmpinării cetei profeților la Gibeah-Elohim evocă scena întâlnirii dintre Samuel și Saul. Faptul că ambele scene narative subliniază momentul aducerii jertfei pe înălțimi evidențiază relația intertextuală dintre acestea. Întâlnirea cu Samuel are loc la începutul aducerii jertfei pe înălțimi, în timp ce cu ceata profeților se realizează la terminarea jertfei. Ambele momente sunt sincronizate cu momentele călătoriei lui Saul, și anume, cu plecarea respectiv întoarcerea lui acasă.

[7] În ambele situații, prin moartea întâilor născuți și a profeților lui Baal se demonstra lipsa de temeinicie a închinării idolatre. În cazul religiei egiptene se demonstra că Dumnezeul evreilor e mai puternic decât faraon – zeul încarnat. De asemenea, eșecul profeților lui Baal de a coborî foc din cer submina încrederea în capacitatea lui Baal de a-și proteja închinătorii. Totodată, aceste demonstrații facilitau poporului Israel practicarea religiei la Dumnezeul adevărat.

[8] Murmurările poporului din cauza lipsei de apă din timpul călătoriei de până la Sinai sunt consemnate în Ex. 15:22–27 și 17:1–17. Pentru hrănirea miraculoasă cu carne și mană în același segment al călătoriei, vezi episodul din Ex. 16:1–36.

[9] Este semnificativ a se nota faptul că expresia „muntele lui Dumnezeu, Horeb", apare doar în Ex. 3:1 și 1 Împ. 19:8. De asemenea, expresia „muntele lui Dumnezeu" mai apare în Ex. 4:27; 18:5; 24:13, și doar cu referire la Horeb. Mai mult decât atât, asocierea motivului abstinenței de la pâine și apă la perioada de „patruzeci de zile și patruzeci de nopți" este explicită doar în dreptul lui Moise și Ilie (compară 1 Împ. 19:8 cu Ex. 34:28; Deut. 9:9, 18). Aceste aspecte subliniază conexiunea intertextuală strânsă între pericopa în discuție și cartea Exodului.

[10] Compară cu cuvintele similare din Num. 11:14: „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine." Asemenea lui Ilie, Moise imploră moartea (v. 15). Mai departe, Dumnezeu ușurează povara lui Moise luând din duhul lui și punându-l peste șaptezeci de bătrâni (v. 17, 24–30). Ultimul aspect se regăsește în viața lui Ilie în ungerea lui Elisei ca succesor al lui. A se nota și faptul că momentul succesiunii profetice de la Ilie la Elisei conține același limbaj cu cel din experiența lui Moise (compară Num. 11:11–17 cu 2 Împ. 2:1–18).

[11] Compară cu Ex. 24:12–18; 34:1–7,28. În ambele ocazii se specifică durata ședерii în prezența Domnului pe munte, adică „patruzeci de zile și patruzeci de nopți", iar aceasta este însoțită de darea legii Celor Zece Porunci sau a legământului.

[12] Compară Evrei 12:18–19, 25–26 cu Ex. 20:18–19; Deut. 5:22–27; 18:16; Gal. 3:19–20.

CA_noiembrie_2018.indd 16 24/10/2018 14:44:04

ÎN LUME, DAR NU DIN LUME

Ellen White a scris în repetate rânduri despre sărbătorile religioase și civile din zilele ei, cum ar fi Crăciunul, Ziua Recunoștinței, Anul Nou, zilele de naștere și doar într-o ocazie despre Paște. Dat fiind că lumea creștină le prețuiește, ea a încurajat cea mai potrivită atitudine posibilă, propunând ca cei credincioși să găsească o cale de a împăca atenția acordată acestor sărbători cu principiile vieții creștine.

Esența atitudinii lui Ellen White față de sărbătorile lumii acesteia a fost aceea de a le privi ca oportunități de a slăvi pe Dumnezeu, de a sprijini lucrarea misionară și de a ajuta pe nevoiași. De aceea, spre exemplu, ea a scris că adventiștii nu ar trebui să ignore Crăciunul și Ziua Recunoștinței, ci să le respecte cu un adevărat spirit creștin. „Sărbătorile de Crăciun și de Anul Nou pot fi și trebuie să fie ținute în folosul celor lipsiți" (*Căminul adventist*, p. 482 în original). De asemenea, ea nu era împotriva bucuriilor aferente perioadei de sărbătoare. Sfatul dat a fost următorul: „Când aveți o sărbătoare, faceți din aceasta o zi plăcută și fericită pentru copiii voștri; de asemenea, faceți din ea o zi plăcută pentru cei săraci și necăjiți. Nu lăsați ca acea zi să treacă fără a-I aduce mulțumiri și daruri de mulțumire Domnului Isus (*Idem*, p. 476).

Ellen White subliniază faptul că data nașterii Mântuitorului nu este cunoscută și consideră că Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a ascuns-o, „astfel ca acea zi să nu primească onoarea care ar trebui dată Domnului Hristos ca Răscumpărătorul lumii, un Mântuitor care trebuie primit, în care trebuie să ne încredem și pe care să ne bazăm că poate mântui pe deplin pe toți cei care vin la El" (*Idem*, p. 477). Totuși, pentru că ziua de 25 decembrie este acceptată în general ca zi de naștere a Domnului Hristos, Ellen White a recomandat ca acea zi „să nu fie trecută cu vederea" (*Idem,* p. 472), ci se pot organiza „adunări plăcute și interesante" (*RH,* 15 dec. 1885). În aceste întâlniri ar trebui să se comemoreze nașterea Domnului Isus, să se slăvească marea Lui lucrare mesianică și, în plus, să se acorde atenție și sprijin material lucrării misionare ce face cunoscut planul de mântuire.

Rudele, prietenii și vecinii sunt mai deschiși la Evanghelie în aceste zile speciale. Într-un spirit de rugăciune și slujire, ei pot fi mai ușor îndreptați spre Dumnezeul mântuirii veșnice.

Părinții sunt încurajați să creeze o atmosferă interesantă și atrăgătoare, canalizând atenția copiilor spre Domnul, care îi iubește și îi mântuiește. Activitățile frumoase alese pentru aceste zile acasă vor feri copiii de distracțiile distructive, care nu trebuie să fie îngăduite deloc. Plăcerea de a oferi și de a primi cadouri poate fi folosită spre bucuria semenilor și spre binecuvântarea celor dragi, când cadourile sunt menite a dezvolta caracterul.

Cu privire la zilele de naștere, Ellen White a pledat ca ele să fie considerate ocazii de a învăța copiii că viețile lor, ca de altfel toate binecuvântările primite, vin de la Domnul Dumnezeu. An de an, zilele de naștere ar trebui să fie fructificate la maximum prin călăuzirea copiilor spre o analizare a anului trecut din punct de vedere al responsabilității înaintea lui Dumnezeu în orice aspect al vieții lor. Aceste zile deosebite ar trebui să slăvească bunătatea lui Dumnezeu, iar cei aniversați sunt chemați ca ei înșiși să ofere daruri în semn de recunoștință. „Pentru viață, sănătate, hrană și îmbrăcăminte, cât și pentru nădejdea vieții veșnice, noi suntem datori Dătătorului tuturor îndurărilor. Și tot datorită lui Dumnezeu, noi recunoaștem darurile care vin din mâna Lui și ne prezentăm darurile de mulțumire Celui mai mare binefăcător al nostru. Aceste daruri, aduse cu ocazia zilei de naștere, sunt apreciate de cer" (*Căminul adventist*, p. 473).

OCAZII DE MISIUNE

CRISTIAN TRENCHEA

Cu privire la primirea de daruri, Ellen White a scris că „nu e niciun rău în a da ori a primi cadouri folositoare" (*RH* 4 ian. 1881). Ea însăși a oferit și a primit daruri. „Este bine să ne oferim unul altuia simboluri ale iubirii, ca amintire, dacă prin aceasta nu Îl uităm pe Dumnezeu, cel mai bun prieten al nostru" (*Căminul adventist*, p. 479). În același timp, cadourile pot fi folosite greșit dacă sunt prea scumpe, extravagante sau hrănesc firea pământească. În mod deosebit, Ellen White scrie ca cei nevoiași să fie avuți în vedere. De asemenea, ea scrie împotriva celebrării sărbătorilor, chiar și a celor religioase, într-un mod în care mintea e îndepărtată de Hristos. Se pot strecura motivații și practici greșite ca mândria, moda, lăcomia, cheltuielile risipitoare, căutarea de plăceri, atmosfera ușuratică (*Idem*, p. 472).

În concluzie, scrierile inspirate ale lui Ellen White arată că există două extreme cu privire la sărbători sau aniversări: a lupta împotriva lor și a le păzi în spiritul lumii, a le ignora total, socotindu-le păcătoase, sau a le acorda prea mare atenție, în detrimentul mântuirii personale sau al semenilor. În mod constant, Ellen White a găsit linia de mijloc în abordarea acestor zile. Ele pot fi folosite ca ocazii rare și binecuvântate de a direcționa mintea spre Izbăvitorul ceresc și spre cei în nevoie, pentru a face bucurii nevinovate celor iubiți și pentru a ajuta lucrarea misionară spre onoarea Celui Preaînalt și spre salvarea multora. ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CA_noiembrie_2018.indd 17 24/10/2018 14:44:05

DE CE UNII CREȘTINI ACCEPTĂ EVOLUȚIONISMUL, IAR ADVENTIȘTII NU

Credința că Dumnezeu a folosit evoluția pentru a crea anulează numeroase învățături biblice, spun cercetătorii.

Articolul următor face parte dintr-o serie de rapoarte de la a patra Conferință Biblică Internațională, susținută în Roma, Italia, în perioada 11–21 iunie 2018. Tematica acestei conferințe speciale a fost escatologia, un cuvânt care înseamnă literal „învățătura despre lucrurile finale" și descrie studiul evenimentelor ultimelor zile și subiectele asociate. – Editorii

Pe măsură ce unii cercetători și lideri creștini susțin din ce în ce mai mult evoluția teistă pentru a explica creația, doi cercetători care au prezentat la a patra Conferință Biblică Internațională susțin că adventiștii nu pot accepta evoluția teistă decât dacă anulează multe din credințele lor fundamentale bazate pe Biblie. Evoluția teistă, credința că Dumnezeu a folosit procese evolutive în creație, implică cel puțin a crede „o descriere a originilor străină de raportul biblic al istoriei", a spus Timothy Standish, cercetător în cadrul Geoscience Research Institute. El a adăugat că aceasta presupune să introducem existența morții înainte de păcat, sau cel puțin definirea conceptului de moarte în alt fel: înainte de păcat și după păcat.

CREDINȚA CĂ DUMNEZEU A FOLOSIT PROCESE EVOLUTIVE ÎN CREAȚIE IMPLICĂ CEL PUȚIN A CREDE O DESCRIERE A ORIGINILOR, STRĂINĂ DE RAPORTUL BIBLIC AL ISTORIEI.

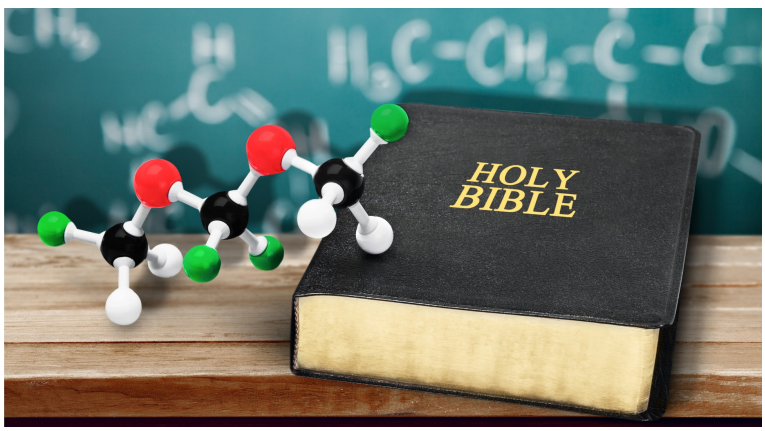

Din acest motiv, „adventiștii de ziua a șaptea nu pot accepta evoluția teistă fără a afișa o duplicitate și o naivitate extraordinare", a spus Standish.

Profesorul Greg A. King, de la Southern Adventist University, a susținut această idee. „Din cauza contradicțiilor nerezolvabile dintre evoluția teistă și Scriptură… și din cauza modului profund în care evoluția teistă ar altera și modifica doctrine esențiale ale Bibliei, devine evident că nu există o cale de mijloc între evoluția teistă și creația biblică."

Se ridică multe întrebări: De ce mulți creștini declarați nu văd un conflict între lucrarea Dumnezeului Creator și evoluție? De ce acceptă fără ezitare evoluționismul? Și de ce adventiștii nu îl pot accepta?

La conferința din Roma, cei doi cercetători au încercat să clarifice acest subiect.

„Afectarea" doctrinelor biblice

Ambii cercetători au subliniat faptul că acceptarea evoluției teiste va altera într-un mod profund multe din doctrinele biblice ale adventiștilor de ziua a șaptea.

„În primul rând, credința în evoluția teistă afectează vederea noastră asupra Scripturii", a spus King. Subminează însăși autoritatea Scripturii, care ne spune o relatare diferită despre origini decât cea propusă de evoluționism. Afectează de asemenea doctrina despre Dumnezeu. Potrivit Bibliei, Dumnezeu a creat prin puterea Cuvântului Său. „Dumnezeul evoluției teiste este o divinitate diminuată", a spus King.

King a mai explicat cum evoluția teistă afectează doctrina salvării. „De ce mai trebuie salvați oamenii, dacă ei doar urmează planul lui Dumnezeu de a evolua în forme superioare de viață?" Și „din ce anume trebuie să fim salvați"?

Cercetătorul a mai precizat că, în evoluția teistă, ființele umane sunt de asemenea diminuate. Ei nu mai sunt coroana creației lui Dumnezeu și devin în esență ființe apărute la sfârșitul unui

CA_noiembrie_2018.indd 18 24/10/2018 14:44:05

Traducere de Cornel Bursuc, pastor, Conferința Moldova, din *Adventist Review*, 25 iunie, 2018 https://www.adventistreview.org/church-news/story6236-why-some-christians-are-embracing-evolution-and-adventists-cannot

proces de dezvoltare lung și anevoios. „Doctrina biblică despre om este alterată foarte mult de un asemenea scenariu", a spus King.

El a mai subliniat că Sabatul, de asemenea, este afectat pentru că în evoluția teistă nu există săptămâna creației. Sabatul încetează a fi un memorial al creațiunii și devine o invenție omenească. Evoluția teistă afectează și căsătoria. Pentru că legământul căsătoriei își pierde originea din Dumnezeu, King crede că „evoluția teistă pavează drumul pentru anumite permutații nebiblice legate de căsătorie".

În cele din urmă, conceptul de „nou pământ" este afectat. King a reamintit auditoriului că evoluția teistă „nu are niciun loc pentru o lume perfectă, originară, care nu avea stricăciunea păcatului și umbra morții". Din acest motiv, luând în considerare că nu a fost o lume perfectă, fără păcat, cu care s-a început, nu e nevoie de lucrarea de restaurare a lui Dumnezeu într-o creație desăvârșită.

Problema morții

Cum pot cei care cred într-o evoluție teistă să „dea socoteală" pentru prezența morții înainte ca păcatul să apară în lume? Nu pot, spune Standish, susținând astfel teza lui King, decât dacă definiția biblică a morții este schimbată.

Adventiștii de ziua a șaptea înțeleg moartea ca o stare completă de inconștiență, „încetarea proceselor psihologice". Standish reamintește auditoriului său că această definiție este fundamentată în doctrina biblică despre om. Conform unuia dintre punctele fundamentale de credință ale adventiștilor, ființele umane sunt, spune el citând o declarație oficială, „o unitate indivizibilă a trupului, minții și spiritului, și nu o unire a unui trup muritor și a unui suflet nemuritor care se separă la moarte".

Standish explică cum doctrina nemuririi sufletului deschide în cele din urmă drum pentru apariția morții înainte ca păcatul să intre pe acest pământ. „Dacă moartea este separarea trupului muritor de sufletul nemuritor, se poate întâmpla doar după ce Dumnezeu creează suflete nemuritoare și le așază în trupuri muritoare", explică Standish. „Din acest motiv, conform evoluției teiste, toată moartea și suferința ce au condus spre primul om nu este la fel cu moartea oamenilor creați dintr-un trup muritor și un suflet nemuritor."

O învățătură nebiblică ce propune două categorii de „moarte" îi „ajută" pe unii creștini să reconcilieze concepțiile evoluționiste cu actul creației divine. Odată ce vederile cuiva se îndepărtează de învățăturile biblice despre ființele umane, va fi mult mai ușor să procedeze așa și cu alte doctrine bazate pe Biblie, subliniază cercetătorii.

Un cuvânt de avertizare

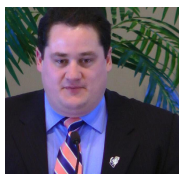

ACCEPTAREA EVOLUȚIEI TEISTE AR ALTERA ÎNTR-UN MOD PROFUND MULTE DIN DOCTRINELE BIBLICE ALE ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA.

Pentru adventiștii de ziua a șaptea, imposibilitatea de a îmbrățișa evoluția teistă fără a renunța la alte doctrine biblice nu este în mod necesar o măsură de siguranță impenetrabilă, notează Standish. Ca și în cazul altor biserici creștine, adventismul nu este „imun în fața ereziei evoluției teiste", spune el, adăugând că „este foarte probabil ca această biserică să procedeze la fel ca celelalte… și să se depărteze de credința biblică pentru a accepta ceva complet diferit".

Pentru a-și ilustra punctul de vedere, Standish a conturat un tablou ipotetic sumbru despre cum ar arăta un asemenea scenariu. „Această biserică ar diminua îngrijorarea celor care acceptă credința biblică prin emiterea unei declarații oficiale și, în același timp, un grup restrâns de cercetători [ar promova evoluția teistă] din poziții privilegiate."

Conform spuselor lui Standish, susținerea evoluției teiste ar fi acceptată și în rândul celor cu poziții și mai importante și ar îndoctrina o nouă generație. În același timp, membrii laici „ar deveni în mod progresiv flexibili în acceptarea acestei doctrine nebiblice", a spus, pe măsură „ce aceia care ar dori să își păstreze credința s-ar regăsi înotând contra curentului, împotriva căruia ar avea foarte puține șanse de progres".

Dar nu ar trebui să se ajungă aici, a recunoscut Standinsh.

„Oricum ar fi, pentru ca aceste noi influențe să poată fi rezolvate, e nevoie de un grad mai mare de implicare din partea administratorilor bisericii prin folosirea capitalului politic și a autorității ecleziastice, pentru a menține și promova doctrina biblică despre creație", a concluzionat Standish. ■

Marcos Paseggi, *Adventist Review.*

CA_noiembrie_2018.indd 19 24/10/2018 14:44:05

PIONIERII MIȘCĂRII ADVENTE ȘI NOI

Așa cum a constatat și ne-a învățat Solomon, „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbele 4:18).

Mai sunt și alte texte care vorbesc de un asemenea progres. Iată câteva exemple:

„Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion” (Psalmii 84:5-7).

„Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:14,15).

„Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiți și să vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei! Amin!” (2 Petru 3:17,18).

Subliniez din textele acestea următoarele idei:

„Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.”

„Ei merg din putere în putere.”

„Să creștem în toate privințele.”

„Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Avansare ca lumina până ca miezul zilei, înaintare crescândă din putere în putere, creștere în toate privințele, creștere în har și în cunoștință. Așa este cărarea neprihăniților, a copiilor lui Dumnezeu, tot înainte și mereu înainte, niciodată înapoi. Nu „un pas înapoi și doi pași înainte”, cum se zicea cândva într-o doctrină politică, ci numai pași înainte. Aceasta este traiectoria normală și sănătoasă a adevăraților copii ai lui Dumnezeu, din cunoștință în cunoștință, din putere în putere, din lumină în lumină, cu har după har.

Orice alt model este apostazie și are consecințe fatale, de aceea suntem îndemnați și avertizați: „Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10:38,39).

Nu numai *indivizii* care Îi slujesc Domnului progresează neîncetat, ci și *lucrarea* lui Dumnezeu, *biserica* pe care El o are și o protejează în această lume. Catastrofala apostazie religioasă a secolelor IV–VI și mai departe a pervertit biserica, făcând-o propagatoare de rătăciri, setoasă de putere și de sânge, persecutoare a „disidenților”, iar slujitorii Domnului au rămas în minoritate și în ilegalitate.

A venit însă după aceea, prin cercetarea Sfintelor Scripturi, lumina Reformațiunii, începând în mod strălucit cu John Wycliffe, supranumit „luceafărul Reformațiunii”, și continuând timp de secole cu alți oameni ai lui Dumnezeu, care au redescoperit adevărurile uitate, abandonate, care de mult fuseseră revelate de Dumnezeu în Cuvântul Său.

În secolul al XIX-lea, după terminarea celei mai lungi perioade profetice, aceea de 2 300 de ani profetizați în Daniel 8:13,14, s-a format mișcarea adventă, biserica rămășiței, care duce Reformațiunea la încheiere. Nu s-a ajuns în mod brusc, meteoric, la cunoașterea întregului adevăr mântuitor, ci treptat, din lumină în lumină, din putere în putere, crescând în cunoștința și harul Domnului Isus Hristos. Indivizi sinceri și devotați cauzei lui Dumnezeu au studiat Scripturile sacre, cu rugăciune și eforturi susținute, uneori chiar nopți întregi, și așa s-a ajuns cu timpul la doctrina biblică pe care o avem noi acum.

Pionierii mișcării advente! Tot respectul pentru ei și toată înțelegerea pentru insuficiențe. Ce este un pionier? Ce ne spune termenul acesta? Indivizi perfecți, care nu greșesc, care știu totul, care sunt model absolut și la nivelul cărora trebuie rămas în vecii vecilor? Iată cum definește sursa DEX (2009) cuvântul „pionier”: „Persoană care face parte dintr-un grup (de coloniști sau de emigranți) care pune bazele unei vieți civilizate într-un ținut nelocuit; deschizător de drumuri noi în știință, tehnică etc.; (figurat) persoană care lucrează cea dintâi într-un domeniu nou, încă necercetat, care pune bazele unei noi metode, unei activități noi, deschizător de drumuri într-un domeniu oarecare de activitate.”

„SĂ NU MAI FIM COPII, PLUTIND ÎNCOACE ȘI ÎNCOLO, PURTAȚI DE ORICE VÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ, PRIN VICLENIA OAMENILOR ȘI PRIN ȘIRETENIA LOR ÎN MIJLOACELE DE AMĂGIRE, CI, CREDINCIOȘI ADEVĂRULUI, ÎN DRAGOSTE, SĂ CREȘTEM ÎN TOATE PRIVINȚELE, CA SĂ AJUNGEM LA CEL CE ESTE CAPUL, HRISTOS” (EFESENI 4:14,15).

CA_noiembrie_2018.indd 20 24/10/2018 14:44:05

Astfel dar, pionierii mișcării advente au făcut un început, iar acesta a fost continuat și se continuă. Ei au fost deschizători de drumuri, nu închizători! O marcă fundamentală a lucrării Domnului este acumularea continuă de comori binecuvântate, nu stoparea și înghețarea în forme și idei, cum s-a întâmplat cu majoritatea bisericilor protestante. Iată cuvintele pastorului John Robinson, cu ocazia despărțirii sale de confrații peregrini:

„În ce mă privește, eu nu pot să deplâng în mod suficient starea bisericilor reformate, care au ajuns la un moment în religie și nu vor să meargă în prezent mai departe decât instrumentele reformațiunii lor. Luteranii nu pot fi atrași să meargă dincolo de ceea ce a văzut Luther; . . . și calviniștii, vedeți, se fixează cu cerbicie acolo unde au fost lăsați de acest mare om al lui Dumnezeu, care totuși nu a văzut toate lucrurile. Aceasta este o mizerie care trebuie deplânsă mult, pentru că, deși ei au fost lumini arzând și strălucind la vremea lor, totuși ei nu au pătruns în tot sfatul lui Dumnezeu, însă, dacă ar trăi acum, ei ar fi dispuși să îmbrățișeze mai multă lumină decât au primit la început." (*Tragedia veacurilor*, p. 292)

Și Robinson a cerut de la ei un angajament solemn: „Amintiți-vă legământul vostru bisericesc, în care ați fost de acord să umblați în toate căile Domnului, făcute cunoscute sau urmând a fi făcute cunoscute vouă. Amintiți-vă făgăduința voastră și legământul vostru cu Dumnezeu și unul cu altul, de a accepta orice lumină și adevăr care vă vor fi făcute cunoscute din Cuvântul Său scris" (*Ibid.*).

Dumnezeu a zis: „Lărgește locul cortului tău și întinde învelitorile locuinței tale, nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărușii!" (Isaia 54:2). Lărgește, întinde, lungește, întărește, nu te opri! Așa trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu.

Unul dintre sofismele primejdioase ale veacului acestuia, care se infiltrează printre noi, este că măsura ideală a cunoștinței și a credinței a fost aceea din secolul al XIX-lea. Atunci au trăit pionierii, ce au crezut ei a fost perfect, noi am dat înapoi, am pervertit doctrina, am apostat, de acea trebuie să ne întoarcem la poziția pionierilor. Este o nouă încercare a Satanei de a ne deruta și de a ne duce la pierzare, de a scinda biserica rămășiței și a distruge credința multora.

Oameni buni, adventiștii din secolul XXI știu mai multe în materie de doctrină, profeție, arheologie etc. decât știau cei din secolul al XIX-lea, „deschizătorii de drumuri"! Ar fi ciudat și de neconceput să fie invers! Nu dăm pe față lipsă de respect când zicem așa, ci dăm dovadă de realism și evităm cultul morților, al strămoșilor. Religia adventistă nu adoră strămoșii, ci pe viul Dumnezeu, iar membrii ei trebuie să fie înrădăcinați în Cuvântul Său, nu în diferite perceperi ale acestuia de diferiți oameni de-a lungul timpului!

Cine erau pionierii? Oameni veniți din diferite denominațiuni și grupări religioase, educați într-un fel sau în altul la locul de origine. A fost nevoie să se debaraseze de multe concepții care nu erau în armonie cu Sfânta Scriptură, ci reminiscențe din biserica apostată medievală. Părăsirea erorilor și acceptarea fără compromis a învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu nu a fost un lucru ușor; unii dintre ei și-au păstrat prejudecățile până la moarte. Slavă Domnului însă că El a fost la cârmă și a lucrat! A lucrat trimițându-i pe oameni pe genunchi și la Scriptură, fiind asistați în mod fericit, ferm și neîntrerupt de revelația profetică adusă de Dumnezeu prin mesagerul Său.

Să ne întoarcem la treptele anterioare, căutătoare, din istoria noastră și să părăsim lumina care a mers mereu crescând până la „miezul zilei"? Să nu mergem din putere în putere, să nu creștem în cunoștință, ci să dăm înapoi ca să ne pierdem (vezi textul din Evrei 10:38,39)? Domnul să ne ferească de un așa curs periculos și nenorocit! Să avem încredere în ce a făcut Dumnezeu pentru biserica Sa și prin biserica Sa! Niciun pas înapoi! Nicio diminuare a luminii doctrinare de acum, de la „miezul zilei"! Niciodată! Amin! ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

NICIUN PAS ÎNAPOI

ȘTEFAN RADU

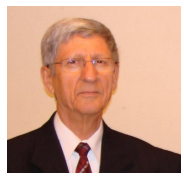

RELIGIA ADVENTISTĂ NU ADORĂ STRĂMOȘII, CI PE VIUL DUMNEZEU, IAR MEMBRII EI TREBUIE SĂ FIE ÎNRĂDĂCINAȚI ÎN CUVÂNTUL SĂU, NU ÎN DIFERITE PERCEPERI ALE ACESTUIA DE DIFERIȚI OAMENI DE-A LUNGUL TIMPULUI!

CA_noiembrie_2018.indd 21 24/10/2018 14:44:05

DUMNEZEUL CELEI DE A DOUA ȘANSE

Aproape trei mii de oameni au pornit, dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai. Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci și șase de oameni; i-au urmărit de la poartă până la Șebarim și i-au bătut la vale. Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa" (Iosua 7:4,5).

Să ne imaginăm puțin situația. După patruzeci de ani de călăuzire permanentă din partea lui Dumnezeu, după nenumărate experiențe miraculoase – de la trecerea Mării Roșii la cucerirea Ierihonului – armata lui Israel a suferit prima ei înfrângere. O înfrângere rușinoasă, am putea spune, în fața unor oameni „puțini la număr" dintr-o cetate nesemnificativă în raport cu Ierihonul, de pildă.

Abia mai târziu s-a aflat că pierderea sprijinului divin a fost cauzată de încălcarea poruncii lui Dumnezeu de către Acan, care „a luat din lucrurile date spre nimicire, le-a furat și a mințit și le-a ascuns printre lucrurile lui". Un sprijin ce nu avea să revină decât după descoperirea și pedepsirea exemplară a acestei răzvrătiri.

IA SEAMA CÂND DUMNEZEU ÎȚI ȘOPTEȘTE: „NU RENUNȚA! NU ABANDONA LUPTA! EU NU MI-AM TERMINAT PLANURILE ÎN LEGĂTURĂ CU TINE. FII PUTERNIC! CONTINUĂ SĂ SLUJEȘTI! RIDICĂ-TE! FII ÎNȚELEPT ȘI MERGI MAI DEPARTE!"

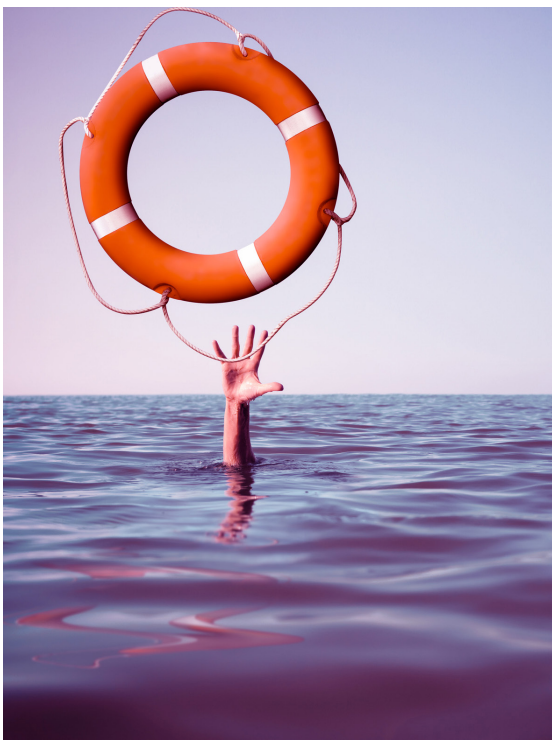

Dar, până la acel moment, Scriptura ne prezintă un Iosua înfrânt, în pofida făgăduințelor primite cu puțin timp înainte: „Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da". Rugăciunea lui seamănă mai curând cu rugăciunea unui incapabil decât cu cea a unui războinic viteaz:

Iosua a zis: „Ah! Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului! Dar, Doamne, ce voi zice după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui? Canaaniții și toți locuitorii țării vor afla, ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?" (Iosua 7:7-9)

Cu siguranță că nu era una din zilele lui bune. Era un sentiment nou pentru eroul nostru, altminteri un om cu o experiență remarcabilă. Făcuse cărămizi în Egiptul robiei, primise plin de bucurie provocarea de a călători spre pământul făgăduinței, a acceptat plin de curaj să-l însoțească pe Caleb și celelalte iscoade în explorarea Canaanului, a stat alături de Moise și a fost mâna lui cea dreaptă timp de patruzeci de ani.

La fel ca Elisei, când a trebuit să ia mantaua lui Ilie, n-a ezitat. Când a trebuit să treacă râul Iordan, a condus poporul cu încredere. Când a fost nevoie să mărșăluiască în jurul Ierihonului, nu s-a dat înapoi. Dar acum părea că vântul nu-i mai bătea în pânze. Era pus față în față cu unul dintre cele mai perfide instrumente ale lui Satana: eșecul.

S-a târât până în cortul său, dar tristețea celor din tabără îl urmărea. Îngropaseră treizeci și șase de camarazi, fuseseră martorii eșecului unui comandant și Iosua citea în privirile lor dezamăgirea și îndoiala: «Iosua nu pare a fi un lider bun; ne-a înșelat așteptările. Nu e pregătit pentru o asemenea misiune».

Dar, mai rău, Iosua era tulburat de gândurile care se zbăteau în mintea lui, o minte la rândul ei inundată de îndoială: «Poate că nu sunt persoana

CA_noiembrie_2018.indd 22 24/10/2018 14:44:06

potrivită pentru această slujbă. Ar fi trebuit să mă descurc mai bine. E numai vina mea».

Aceleași voci mustrătoare poate că le-ai auzit și tu atunci când ți-ai pierdut slujba, când ai căzut la primul examen, când ai renunțat la școală, când căsnicia ta nu mai mergea bine, sau când afacerea ta se îndrepta spre faliment. Atunci când ai eșuat. Ți-ai făcut cu siguranță reproșuri, te-ai mustrat aspru, te-ai descalificat și te-ai condamnat pe viață la un trai nefericit în sătucul izolat al unei stime de sine scăzute.

Erau vocile eșecului. Un sentiment care ne afectează pe toți sau, în orice caz, pe cei mai mulți dintre noi. Un flagel atât de răspândit, încât te întrebi cum de nu se găsesc suficienți experți în domeniu, sau specialiști care să scrie cărți despre acest subiect. Pentru că în orice librărie vei găsi o mulțime de titluri despre cum să reușești în viață, dar vei căuta în zadar una cu titlul „Cum să eșuezi rezonabil".

Și fără îndoială că ar trebui să știm cum să ne gestionăm eșecurile, fiindcă – din nefericire, dar cu siguranță – vom trece cu toții prin această „vale a plângerii".

Deci cum să treci peste un eșec?

Din fericire, chiar bunul Dumnezeu a scris o carte despre eșecuri. Pentru că în paginile Bibliei nu veți găsi povestirile unor vieți perfecte, ci, mai curând, experiențele unor „eșecuri perfecte". Tot El folosește eșecul lui Iosua pentru a ne învăța cum să ne comportăm când bâjbâim, când ne împotmolim, când ratăm un obiectiv.

Lasă trecutul în urmă!

Primul lucru pe care trebuie să-l faci într-o asemenea situație este să lași trecutul în urmă: „Domnul a zis lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?" (Iosua 7:10). La urma-urmei, mai devreme sau mai târziu tot trebuie să te ridici. Așa că fă-o cât mai devreme. Eșecul e ca nisipul mișcător: cu cât te complaci mai mult în el, cu atât sunt mai multe șanse să fii tras în jos. Este de preferat să ieși de acolo cât mai rapid. Și nu uita: chiar dacă tu ai eșuat, dragostea lui Dumnezeu nu eșuează: „Domnul întărește pașii omului când Îi place calea lui; dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână" (Psalmii 37:23,24).

Înfruntă eșecurile tale privind la bunătatea lui Dumnezeu. Tot ce ai de făcut este să crezi că harul lui Dumnezeu este destul de mare ca să acopere și eșecurile tale: „Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită»" (2 Corinteni 12:9).

Cu toții suntem atinși de eșec. Diferența este că, în timp ce unii se împotmolesc în el, alții se refugiază în brațele lui Dumnezeu. Tu din care categorie faci parte? Când ai de ales, amintește-ți că viitorul tău nu stă în trecut.

Implementează planul lui Dumnezeu

Al doilea pas în soluționarea eșecului este să implementezi planul lui Dumnezeu, al aceluiași Dumnezeu care îi spune lui Iosua să pornească din nou la luptă, în pofida eșecului suferit. „Domnul a zis lui Iosua: «Nu te teme și nu te înspăimânta! Ia cu tine pe toți oamenii de război, scoală-te, suie-te împotriva cetății Ai. Iată că îți dau în mâinile tale pe împăratul din Ai și pe poporul lui, cetatea lui și țara lui»" (Iosua 8:1).

Practic El îi spune lui Iosua: „Vom încerca încă o dată. Dar de data aceasta Eu îți voi spune ce să faci." Și Iosua s-a conformat îndrumărilor divine. Diferențele sunt cât se poate de evidente: (1) dacă prima oară s-a sfătuit cu iscoadele trimise, a doua oară s-a consultat cu Dumnezeu; (2) dacă prima oară a trimis un număr mic de luptători, a doua oară a folosit „toți oamenii de război"; (3) dacă prima oară n-a participat la luptă, a doua oară Iosua a condus el însuși ostilitățile. Și, așa cum consemnează textul Scripturii, de data aceasta și rezultatul a fost cu totul diferit.

Dacă ai suferit un eșec, poate că aveai și tu nevoie de o asemenea experiență. Tot ce trebuie să faci este să încerci din nou. De data aceasta însă, invită-L și pe Isus alături de tine: la școală, la serviciu, în căsnicie, sau în deciziile de afaceri. Poți să fii sigur că El te va ajuta.

Ia seama când Dumnezeu îți șoptește: „Nu renunța! Nu te da bătut! Nu abandona lupta! Eu nu mi-am terminat planurile în legătură cu tine. Fii puternic! Ține-te tare! Continuă să slujești! Ridică-te! Adună-te! Fii înțelept și mergi mai departe!"

Dragul meu, poate că ai ratat o țintă, dar încă faci parte din familia lui Dumnezeu. Și, alături de El, succesul este garantat, pentru că El este Dumnezeul începuturilor noi. Iar eșecurile pot fi fatale doar într-un singur caz: dacă eșuăm să învățăm din ele. ■

Ioana Bozocea este diriginte al Școlii de Sabat, Biserica Brașov-Betel.

SĂ ÎNVĂȚĂM DIN EȘECURI

IOANA BOZOCEA

ALĂTURI DE DUMNEZEU, SUCCESUL ESTE GARANTAT, IAR EȘECURILE POT FI FATALE DOAR ÎNTR-UN SINGUR CAZ: DACĂ EȘUĂM SĂ ÎNVĂȚĂM DIN ELE.

CA_noiembrie_2018.indd 23 24/10/2018 14:44:06

BUNĂ CREDINȚĂ ȘI (IM)PRUDENȚĂ

După cum am văzut în articolele anterioare, hristologia naturii umane căzute a fost necontestată în adventism între anii 1888 și 1949. După această perioadă, hristologia adventistă a suferit mai întâi o schimbare de accent, apoi o schimbare de substanță. Vom observa aici primele semne ale nașterii noii hristologii.

Profesorul Rebok schimbă accentul (1949)

În 1949, conducerea Editurii Review and Herald l-a invitat pe profesorul Denton Edward Rebok (1897–1983) să pregătească noua ediție a cărții *Bible Readings for the Home*, despre care am arătat, în articolul precedent, că timp de decenii la rând, în multe ediții succesive, popularizase ideea întrupării lui Isus în natura umană păcătoasă.[1] Rebok fusese profesor și misionar, director de colegiu în China (23 de ani), după care slujise la fel mai multe colegii și seminare adventiste (Washington, La Sierra, Southern, Andrews).

Nu cunoaștem detalii cu privire la hristologia lui Rebok, dar este semnificativ că ediția din 1949 a cărții *Bible Readings for the Home* (p. 143) are două modificări față de ediția 1946, cu referire la natura umană a lui Isus. În loc de „în carne, și anume carne păcătoasă", aici găsim doar „în carne"; în loc de „viață nepăcătoasă în carne păcătoasă", găsim doar „viață nepăcătoasă în carne". Exprimarea a fost atenuată, probabil având în vedere circulația largă a cărții.

Nu este nimic suspect în faptul că o editură dorea să-și îmbunătățească o anumită carte de mare circulație, pe care o publica de 60 de ani. Ellen White însăși procedase la fel cu unele din propriile ei cărți – de exemplu cu noua ediție a cărții *Marea luptă*, în 1911. Schimbarea făcută de Rebok reflectă o altă exprimare biblică, astfel că nu poate fi considerată o eroare (1 Ioan 4:2; 2 Ioan 1:7).

Acesta este primul caz când întâlnim în literatura noastră o modificare a accentului hristologic tradițional. Dacă schimbarea este clară, intenția este mai greu de ghicit. Dar dacă facem cunoștință cu poziția teologică a lui F.D. Nichol, șeful editurii, care îl invitase pe Rebok, avem o posibilă cheie a acestei atenuări făcute de Rebok.

Nichol (1952): circumspecție sau echivoc?

Francis D. Nichol a fost editor-șef al Review and Herald între anii 1945 și 1966, autor influent, un teolog pe care evanghelicul Walter Martin l-a numit „cel mai capabil apologet adventist". După cum vom observa, deși Nichol pare că susține vechea hristologie, el a făcut loc unor posibilități de interpretare care anunță noua hristologie.

În 1952, Nichol a publicat articole în *Review*, apoi le-a inclus în faimoasa lui carte *Answers to Objections* (1952, *Răspunsuri la obiecții*), a cărei prefață a fost făcută de președintele Branson. Obiecția 94 era formulată astfel:[2]

> „Adventiștii de ziua a șaptea învață că Hristos S-a născut asemenea tuturor oamenilor, cu o natură (fire) păcătoasă. Dacă este așa, atunci înseamnă că și inima Sa era *nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea* (cf. Ieremia 17:9). În acord cu aceasta, ei de asemenea învață că Hristos ar fi putut greși în timpul misiunii Lui pământești de Salvator al omului – că El a venit în lume *cu riscul de a eșua și a pierde pentru totdeauna.* Dar Biblia spune în mod repetat că Hristos era sfânt, că El *nu a cunoscut păcat* [2 Corinteni 5:21] și că *nu va eșua, nici nu se va descuraja* [Isaia 42:4 RSV]."

Nichol nu a respins obiecția ca falsă, dar a apărat hristologia adventistă tradițională, pusă la îndoială de obiector:

> „Adventiștii nu au făcut niciodată o declarație oficială în această privință, în mărturisirea lor de credință. Singura pronunțare cu adevărat autoritativă asupra acestui subiect este ceea ce a scris doamna E.G. White… Aceasta este credința adventistă. Și noi o susținem din cauză că simțim că este în acord cu revelația și cu rațiunea. Notați următoarele [citează Romani 8:3; Evrei 2:14,16-17; 4:15]…

Obiectorul caută să evite forța acestor pasaje, declarând că, în cazul lui Hristos, faptul că a fost ispitit înseamnă pur și simplu că a fost testat, încercat. Dar textele citate arată că natura ispitirii lui Hristos a fost exact aceeași cu care se confruntă omenirea. O singură diferență apare în aceste texte: când Hristos a fost ispitit, El n-a păcătuit – ceea ce nu se poate spune despre omenire. …

Hristos a câștigat victoria în ciuda faptului că a luat asupra Lui *asemănarea cărnii păcătoase* [Romani 8:3], cu tot ceea ce implică ea, în ce privește efectele distructive și de slăbire pe care păcatul le-a adus asupra corpului și a sistemului nervos, precum și efectele asupra mediului – *putea ieși ceva bun din Nazaret*?…"

În apărarea ideii că Isus a fost ispitit în același fel ca oamenii, fără distincție, Nichol a citat o mulțime de comentatori biblici protestanți asupra textului din Evrei 2:18, care afirmaseră vulnerabilitatea deplină a naturii lui Isus față de ispite.[3] De exemplu, în apărarea poziției adventiste, îl citează pe teologul baptist Henry J. Ripley (1798–1875), afirmând în comentariul său la Epistola către Evrei:

> „Aici ni se spune că Hristos a devenit în toate aspectele esențiale ca și oamenii; prin urmare, el a putut fi ispitit în toate privințele ca și oamenii … – de către Satana, de adver-

CA_noiembrie_2018.indd 24 24/10/2018 14:44:06

sarii omenești, de prieteni. Ispitele izvorau din natura Lui trupească, din facultățile Lui raționale, din susceptibilitățile Lui emoționale, din legăturile naturale cu rudele Lui… Indiferent ce întrebări dificile se pot ridica din particularitatea că El era, totuși, Fiul lui Dumnezeu, în timp ce s-a umilit până la nivelul umanității, nu trebuie să ne permitem să pierdem valoarea adevărului la fel de biblic că El era ca noi, că a fost afectat de slăbiciunile și ispitele specifice experienței oamenilor… A fi ispitit nu este o dovadă că suntem păcătoși; păcatul constă în *a ceda* ispitei."[4]

Totuși, Nichol pare să pună un picior în cealaltă tabără, când spune:

„Cu alte cuvinte, adventiștii cred că Hristos, „ultimul Adam", a avut, din partea Sa omenească, o natură ca aceea a „primului Adam", o natură liberă de orice mânjitură a păcatului, dar capabilă de a răspunde păcatului; și că acea natură era handicapată de efectele debilitante ale incursiunilor de patru mii de ani pe care le-a făcut păcatul în corpul omenesc, în sistemul nervos și în mediu."[5]

Afirmația lui Nichol are nevoie de explicații, dar este clar că el a deschis aici un nou drum în hristologia adventistă. Nichol își încheie pledoaria din carte, adăugând o notă foarte groasă, în care îndeamnă la precauție în apărarea publică a acestui subiect, deoarece „probabil nu vom înțelege complet niciodată natura păcatului și, de aceea, probabil nu vom înțelege complet niciodată înțelesul expresiei „carne păcătoasă", pe care adesea o folosim fără a încerca s-o definim."

El arată că folosind expresia „carne păcătoasă", „așa cum au făcut unii dintre scriitorii noștri, ne expunem unei înțelegeri greșite". Și continuă, arătând că noi (AZȘ) înțelegem prin aceasta faptul că Isus a moștenit natura fizică a lui Avraam și a fost făcut *în asemănarea cărnii păcătoase,* „ceea ce criticii nu sunt dispuși să creadă".

Sublinieri asemănătoare, cu privire la limbajul pe care îl folosim, se găsesc și în scrierile E.G. White, pe care le vom analiza. Dacă însă folosirea unor expresii ca „natură păcătoasă", „natură căzută", „carne păcătoasă" înseamnă imprudență, atunci nu numai Jones, Waggoner și toți teologii și liderii adventiști până la Nichol au fost imprudenți, ci însăși Ellen White, care are destule afirmații de acest gen.

De prudență este nevoie întotdeauna, dar mai puțin de echivoc, ambiguitate sau mesaje contradictorii. Este natural să ne simțim uneori confuzi și perplecși în fața unor subiecte profunde pentru orice minte; și nu putem pretinde niciodată că expunerea noastră reprezintă ultimul cuvânt în domeniu. Este mult mai înțelept să ne verificăm propriile cunoștințe și înțelegerea, în așa fel încât să depistăm unde ar exista lacune, vicii de logică, defecte de evidență sau de interpretarea evidenței.

O problemă importantă este aceea că, în discutarea acestui subiect – ca și a altor subiecte teologice – folosim un limbaj netehnic, combinând limbajul biblic cu limbajul comun și cu cel teologic (de diverse culori confesionale). Părțile angajate în dispută pot folosi același limbaj, dar cu înțeles diferit. Chiar și același autor, fie și unul divin-inspirat, care are o înțelegere consecventă, folosește uneori termeni sau expresii în mod inconsecvent. De aceea este nevoie să ne explicăm reciproc.

Mai apare și o dificultate spirituală: în condiția umană actuală, psihologia nepăcătuirii este un domeniu spiritual foarte înalt, de aceea ne și lipsesc cuvintele potrivite. Ca păcătoși, greu ne putem imagina în pielea unui sfânt, ispitit în toate felurile, dar fără simpatie față de ispită, fără a intra în rezonanță cu ispita, fără a dori păcatul, ci a-i respinge propunerea înainte de primul avans, supunându-ne influenței și puterii harului divin. De aceea, putem confunda ușor ispita cu pofta, sau natura păcătoasă cu mentalitatea carnală (gândul firii pământești; vezi Romani 8:6 în diverse traduceri).

În pledoaria sa, Nichol îl citează pe marele filolog biblic anglican B.F. Westcott, care afirma astfel în comentariul la Evrei 4:15:

„Putem să ne reprezentăm cel mai bine adevărul, spunând că Hristos Și-a asumat natura umană sub condițiile de viață ale omului căzut, deși nu cu îndemnurile din interior (*promptings from within*)."[6]

Încheiere

Asemenea afirmații ne determină să credem că rădăcinile noii hristologii adventiste nu trebuie căutate în publicarea cărții *Answers to Questions on Doctrine* (QD) în 1957, nici în așa-zisele „negocieri" prealabile cu evangheliciii (1955–1956), ci cu câțiva ani mai devreme, în teologia lui Nichol, care pare să nu fi fost singurul adventist deschis spre această nouă perspectivă. În numărul următor, vom prezenta faptele, împrejurările și persoanele implicate în pasul hristologic decisiv care s-a făcut în 1957. ■

[1] Toate edițiile acestei cărți, din 1889 până în 1949, se găsesc în arhivele adventiste, la adresa http://documents.adventistarchives.org/Books/Forms/AllItems.aspx . După 1949, cartea nu a mai fost reeditată.

[2] F.D. Nichol, *Answers to Objections*, 1952: 389-397. Vezi Books.Google.

[3] Albert Barnes, Henry Jones Ripley, J.C. Mcaulay, Moses Stuart, William Porcher DuBose, Dean F.W. Farrar (în F.D. Nichol, op. cit. 394–396).

[4] Nichol, op. cit. 394; citat din Henry J. Ripley, *The Epistle to the Hebrews*, 1868:62.

[5] Nichol, op. cit. 393.

[6] Nichol, op. cit. 395. Cf. Brooke Foss Westcott, *The Epistle to the Hebrews*, London: MacMillan and Co. 1892:107 (comentariu monumental, vezi https://archive.org/details/epistletohebrew00westgoog). Westcott, de asemenea, limitează ispitirea lui Isus, afirmând că, în timp ce noi suntem ispitiți adesea de păcatele făcute, El nu a avut această ispită. Dar tocmai pentru că El nu a cedat, a simțit mult mai intens puterea ispitei decât păcătosul care cedează de la primul avans al ispitei.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

CA_noiembrie_2018.indd 25 24/10/2018 14:44:06

„TRECI ÎN BULGARIA ȘI AJUTĂ-NE!”

OFENSIVE MISIONARE

DANIEL NIȚULESCU

SE SPUNE CĂ ESTE NEVOIE DE CEL PUȚIN ȘASE ANI CA UN MUSULMAN SĂ-ȘI SCHIMBE RELIGIA. ADEVĂRATUL ADVENTIST ȘTIE SĂ AȘTEPTE ROADELE MUNCII SUFLETULUI DOMNULUI, CHIAR ȘI PÂNĂ LA REVENIREA SA. CEL MAI SIGUR RAPORT VA FI SUSȚINUT DE SUFLETELE CARE VOR MĂRTURISI CĂ ISUS ESTE GOSPODIN (DOMNUL) PE NOUL PĂMÂNT.

Bulgaria este anticul leagăn al civilizației tracilor, civilizație înrudită cu geto-dacii. Tracii au fost ulterior asimilați de slavi și bulgari. Țara de la sud de Istru a fost influențată și de greci, și de romani, iar mai târziu, de turci. Aici locuiesc astăzi în jur de șapte milioane și jumătate de bulgari, dintre care un milion sunt turci și aproape un milion sunt rromi. Bulgaria ne este dragă nu doar pentru Istru, pentru castelul reginei Maria de la Balcik, aflat la țărmul Mării Negre, pentru Munții Balcani sau Rodopi, dar și pentru Podul Prieteniei de peste Dunăre, de la Giurgiu-Ruse. Expresia „îți taie popa limba” are legătură cu vecinii de la sud de Dunăre. În timpul țaratului vlaho-bulgar (româno-bulgar) din secolele XII-XIII, cu capitala la Veliko-Târnnovo, preoții vlahi de la nord de Dunăre erau obligați de bulgari să predice doar în limba slavonă. Predicau mai mult boscorodind, într-o limbă pe care nici ei nu o înțelegeau. De aici expresia a căpătat și alte nuanțe, fiind folosită de părinți pentru a-și ține copiii în frâu.

Conferința Muntenia a dat curs invitației biblice „treci în Macedonia și ajută-ne”, susținând cu aproape 3 000 de euro lansarea mai multor campanii de colportaj destinate musulmanilor din Bulgaria. Musulmanii din Bulgaria, majoritatea etnici turci, locuiesc preponderent în regiunea Kardzhali, Smolian, Silistra și Vidin. Prima campanie de colportaj a avut loc în Silistra în luna noiembrie 2017. Am trecut Dunărea și ne-am alăturat pentru o zi celor zece colportori bulgari. Materialele tipărite oferite au fost pregătite special pentru a se potrivi mentalității urmașilor lui Mahomed. Seara am povestit experiențele de peste zi, am cântat și ne-am rugat. Colportorii și frații bulgari privesc Biserica Adventistă din România cu admirație, biserică ce a stârnit peste Dunăre o emulație pozitivă. În februarie 2018, colportorii au împărțit 800 de broșuri și 80 de cărți musulmanilor din Kardzhali. A treia campanie lansată de colportori în regiunea Smolian s-a încheiat în urmă cu două săptămâni. Ultima ofensivă misionară s-a desfășurat la Burgas, în luna septembrie a anului curent. Momentan este prea devreme pentru a avea o cuantificare a efectelor distribuirii speranței advente. Se spune că este nevoie de cel puțin șase ani ca un musulman să-și schimbe religia. Adevăratul adventist știe să aștepte roadele muncii sufletului Domnului, chiar și până la revenirea Sa. Cel mai sigur raport va fi susținut de sufletele care vor mărturisi că Isus este Gospodin (Domnul) pe Noul Pământ. Noi suntem supușii Lui, cei mai eficienți gospodari ai viei Sale. Un gospodar adevărat este un domn. Este cel care dă „Slava Bogo!” (Slavă Domnului) prin slujirea și viața sa. ■

Daniel Nițulescu este pastor, directorul Departamentului Misiune Externă – Conferința Muntenia

CA_noiembrie_2018.indd 26 24/10/2018 14:44:08

LA ȘCOALĂ ÎN SABAT

În cele ce urmează reproduc un fragment dintr-o scrisoare ce mi-a fost încredințată, scrisă de unul dintre admirabilii noștri pastori pensionari.

„Mult iubită și stimată familie,

Citind cu atenție, mi-am dat seama de adânca mâhnire cu care v-ați întors acasă[1]. E singura ocazie... când mesagerii speranței trebuiau să spună totul din experiențele umblării cu Isus, ...solii puternice de har pentru cei adunați.

Eu, dragii mei, am fost lovit de asemenea încercări. După o activitate zeloasă pe tărâmul Evangheliei, după șase ani, cum era regula, am fost propus pentru hirotonire. Doi ani am fost amânat în câteva rânduri, din cauza unui singur motiv: nu-mi dau copilul sâmbăta la școală. Ba încă de către un frate cu împuternicire am fost numit «disident».

După Revoluție, când într-o adunare de libertate religioasă, câțiva pastori și profesori am fost felicitați pentru biruințele asupra încercărilor cu copii noștri, cei ce ne-au făcut probleme au lăsat capul jos...

Nu este un merit al nostru, ci harul lui Dumnezeu a rezolvat totul, în alegerea noastră, potrivit Cuvântului scris."

Prima lecție pe care ne-o oferă acest fragment epistolar este recunoașterea faptului că întotdeauna salvarea, ca metodă a procesului mântuirii, este lucrarea harului, e de domeniul biruinței, îndreptățirii prin credință. Nu prin putere umană, nu în spirit legalist se obține biruința în încercarea care duce la mântuire, ci sprijinindu-ne cu totul pe puterea mântuitoare a lui Isus Hristos.

O a doua este că lucrarea harului nu este conjuncturală, oportunistă, nu își schimbă conținutul, ci marchează biruința prin a ne capacita să împlinim Legea, care, la rândul ei, este o descriere a felului în care trăiește Dumnezeu.

A ne salva cameleonic, prin adaptarea la culoarea regimului social sub care suntem la un moment dat, spaima de repercusiunile ascultării de Dumnezeu în planul cotidianului concret ne așază printre „fricoși", primii în enumerarea celor care au ca parte moartea a doua (Apocalipsa 21:8).

Schimbarea de atitudine atunci când presiunile sociale se schimbă nu este întotdeauna semnul unei întoarceri profunde, autentice, la puterea harului. Poate fi un act aproape superficial, așa cum, din partea unora, poate fi unul autentic.

La începutul anilor `90 am fost într-una dintre marile comunități rurale din Conferința Muntenia. Acolo asistasem eu însumi cu ani în urmă la sosirea unei echipe de „împuterniciți" ai bisericii, care aveau ca sarcină să-i convingă pe membri să își trimită sâmbăta copiii la școală. Menționez că noi, ca elevi, mersesem în Sabat la școală. Cum nu știam amănunte, am completat golurile, și atunci când am relatat ceea ce credeam eu că se întâmplase în acea comunitate, un vechi prezbiter a intervenit precizând că de fapt rămăseseră doar puține familii care ceruseră școlii să nu le oblige copiii să participe la practica agricolă de la începutul anului școlar. Toți mergeam deja la cursuri în Sabat și doar unii mai luptau pentru acel fragment de drept al libertății de conștiință care, legal, ne era recunoscut și înainte de 1990.

Am pus atunci întrebarea: Dacă situația ar reveni, dacă obligativitatea călcătoare a unui drept constituțional ar deveni din nou o exigență în școală, ce am face?

„Ce am mai făcut", a fost răspunsul dureros al celor mai mulți.

Ce vom face mâine în marile încercări coincide cu ceea ce facem azi în lucrurile așa-zise „mici", ale ascultării cotidiene. Puterea vine din iubirea pentru El, izvorâtă din iubirea Sa până la moarte, și încă moarte de cruce. Cei care Îl iubim am primit puterea să păzim poruncile Lui (Ioan 14:15). Care nu sunt nici grele, nici circumstanțiale. ■

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

CREDINCIOSIE ÎN ÎNCERCĂRI

BENIAMIN ROȘCA

CE VOM FACE MÂINE ÎN MARILE ÎNCERCĂRI COINCIDE CU CEEA CE FACEM AZI ÎN LUCRURILE AȘA-ZISE „MICI", ALE ASCULTĂRII COTIDIENE. PUTEREA VINE DIN IUBIREA PENTRU EL, IZVORÂTĂ DIN IUBIREA SA PÂNĂ LA MOARTE, ȘI ÎNCĂ MOARTE DE CRUCE.

[1] Autorul scrisorii se referă la una dintre întrunirile organizate de biserică.

CA_noiembrie_2018.indd 27 24/10/2018 14:44:09

LA ODIHNĂ

Timiș-Balázsy Alexandru

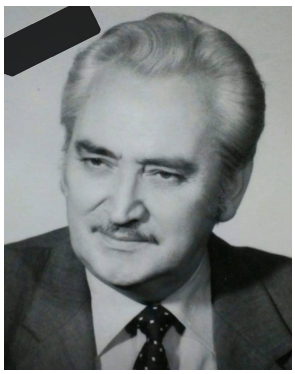

În cele aproape șase decenii trecute, în comunitățile noastre, în numeroase cimitire se putea auzi o voce puternică cu un timbru deosebit de plăcut, care, după salutul apostolului Pavel: „Har și pace...”, transmitea o solie plină de speranță din partea lui Dumnezeu. Acesta a fost pastorul Timiș-Balázsy Alexandru, a cărui prezență și slujire au adus multă bucurie în viața comunității adventiste. După împlinirea vârstei de 85 de ani, această voce s-a stins, iar vestea decesului său a strâns în jurul catafalcului mulțimea celor care l-au prețuit, dominată de speranța revederii.

S-a născut în Cluj, la 29 mai 1933, într-o familie cu trei copii. Pe 28 martie 1954, prin botez, a încheiat legământul credincioșiei față de Domnul Isus, pe care L-a slujit cu fidelitate până la sfârșitul vieții.

Balázsy Rozália a devenit aleasa inimii sale, cu care a împărtășit timp de peste șase decenii atât bucuriile, cât și grijile vieții. Celor doi fii, Titi și Laci (se pronunță Lați), le-au oferit toată dragostea și îngrijirea necesare în atmosfera cordială a căminului părintesc.

Răspunzând chemării divine, din toamna anului 1964 își pune în slujba lui Dumnezeu și a Bisericii Adventiste tot potențialul și înzestrarea primite. În centrul vieții și activității sale se afla mereu persoana Domnului Isus Hristos. Prin propovăduirea Scripturii, prin cânt și prin scris, a vestit cu multă însuflețire și convingere adevărul minunat despre planul mântuirii. Pentru noi toți, era „unchiul Sanyi” deoarece era parte integrantă a vieții noastre. La mormintele celor dragi mângâia prin Cuvânt. La patul de suferință al bolnavilor se ruga în vederea vindecării. La Sfânta Cină frângea pâinea și împărtășea mesajul biblic. Cu ocazia cununiilor cerea binecuvântarea căminului. Sub îngrijirea lui au crescut generații întregi de tineri pastori, în timp ce, prin propriul exemplu, implanta în noi mottoul TKV: „Solia trebuie dusă mai departe!”

Viața și activitatea sa au fost caracterizate de o dragoste profundă față de Dumnezeu și față de semeni, cât și spiritul de sacrificiu și o dispoziție de a ajuta pe alții. A slujit cu loialitate biserica în calitate de jurist, ca profesor la liceul Maranatha, pastor de district și, pentru o perioadă însemnată, secretar, apoi președinte al Conferinței Cluj. În realitate, niciodată nu s-a retras la pensie. Până la capătul vieții a continuat să slujească în biserică. Vocea lui rămâne în înregistrările radio și video ale Centrului Media Speranța. A slujit cu perseverență la Casa de Seniori Theodora – fiind și membru fondator – cât și în alte aziluri de bătrâni din zona Clujului, acordând asistența spirituală necesară.

După decesul soției, starea sănătății sale s-a deteriorat continuu, pentru ca, la data de 3 august 2018, „ceasul vieții” să se oprească complet. La 6 august 2018, în cimitirul Házsongárdi, din Cluj, a mai răsunat o dată vocea lui atât de plăcută de bariton. În jurul catafalcului său se aflau îndurerați membrii familiei, colegi pastori, reprezentați ai Uniunii și a două conferințe din Transilvania, cât și numeroși membri din diferite comunități. La începutul serviciului funebru, a răsunat înregistrarea piesei muzicale „Ceasul”, cântată de cel decedat.

La încheierea serviciului funebru, sicriul a fost depus în cavoul familial alături de soție și de alți membri ai familiei, în nestrămutata speranță a revenirii lui Isus și a împlinirii făgăduinței Sale: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.” (Isaia 43:1)

A consemnat **Szasz Ernest**,
pastor, Conferința Transilvania de Sud.

CA_noiembrie_2018.indd 28 24/10/2018 14:44:10

Manuel Nițu

S-a născut pe 5 martie 1965, în localitatea Traian, județul Teleorman. Acolo și-a petrecut copilăria până la terminarea școlii generale. A absolvit apoi Liceul Electronic din București și a început să repare televizoarele consătenilor. Pasiunea lui deosebită era studiul susținut al Bibliei și împărtășirea Evangheliei. Așa a devenit conștient de chemarea Domnului.

În 15 ianuarie 1990 a început cursurile Institutului Teologic Adventist, iar în 1993 a fost chemat la lucrarea de pastor. La 39 de ani, în urma unui tragic accident de circulație, și-a pierdut tatăl. În anul 2006, a fost pensionat din cauza unei boli de inimă. În ciuda bolii, a continuat să slujească lui Dumnezeu și oamenilor, predicând cu putere. Drumurile bătute de el au dus către biserici, spitale, orfelinate și azile de bătrâni. O mare parte din veniturile sale au fost folosite pentru ajutarea celor în nevoie. O preocupare constantă a ultimilor ani din viața sa scurtă a fost grija față de mama sa, afectată de singurătate și de suferință.

Pe data de 10 septembrie 2018, luni dimineața, alergarea lui s-a încheiat brusc. Inima lui, asupra căreia apăsa greu un diagnostic teribil, s-a oprit. Prematur, am putea spune, dar prin harul lui Dumnezeu credem că toate lucrurile au un rost în planul Său. Înmormântarea a avut loc pe 12 septembrie 2018. La serviciul divin de acasă, cuvântul a fost rostit de pastorii Aurel Neațu, secretarul Uniunii de Conferințe, și Viorel Răducan, președintele Conferinței Oltenia. La cimitir a predicat fratele pastor Titi Pârvan.

În ziua înmormântării, în casa lui se afla o cantitate impresionantă de cărți pe care le cumpărase pentru a le oferi – o mărturie impresionantă despre lucrarea lui. O lucrare completă în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor pe care îi iubea, o lucrare căreia i s-a dedicat întreaga viață! O lucrare desăvârșită prin harul Celui care l-a chemat. O lucrare ce va fi răsplătită în ziua aceea în care Stăpânul îi va spune: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!"

A consemnat **Adrian Țucmeanu**, pastor în Conferința Oltenia.

IOAN PARASCHIV

După o suferință de câteva luni, se stinge un om iubitor de Dumnezeu, un om de o mare bunătate, care lasă în urma sa o amintire frumoasă despre ceea ce înseamnă credință creștină. S-a născut pe data de 18 august 1930, într-o familie adventistă cu cinci copii. Tatăl, Dumitru Paraschiv, a slujit ca pastor în Biserica Adventistă între 1925 și 1960, activând în județele Giurgiu, Prahova și mai ales Teleorman. La vârsta de șapte ani, îi moare mama, rămânând orfan câțiva ani, până la recăsătorirea tatălui.

A încheiat legământul de botez la vârsta de 12 ani. Dragostea de Dumnezeu l-a condus la pregătirea pentru slujirea semenilor. A absolvit Seminarul Teologic de la Stupini în promoția 1959. Neangajat ca pastor în mod oficial, din cauza opoziției Securității, a slujit o lungă perioadă la Biserica Popa Tatu în slujbe principale. „Într-o vreme în care mulți ezitau să mai primească slujbe importante în Popa-Tatu de teama Securității, Ioan Paraschiv a acceptat bucuros", a declarat la serviciul funerar prezbiterul Ioan Mohora.

Pe data de 10 septembrie 1961 s-a căsătorit cu Emilia Vișan. Vin pe lume trei copii, Roland, Richard și Loredana, care au avut o copilărie fericită și împlinită prin grija specială a părinților. La vârsta de 20 de ani, în 1994, pe când se îndrepta spre Brăila ca să îl viziteze pe fratele ei, care era pastor acolo, Loredana moare într-un tragic accident auto. Durerea aceasta a fost mult prea mare pentru soția lui, care după patru ani a încetat din viață cu speranța revederii fiicei iubite. De atunci a rămas singur și fidel declarației de la căsătorie timp de 20 de ani după moartea soției.

Marea lui bucurie era să slujească oricând vedea o nevoie care putea fi împlinită. A prezentat serii de evanghelizare în București și în localitățile din jurul capitalei. Scria versuri și epigrame, spunea din memorie povestiri biblice. Avea un dar special de a prezenta și altora vestea bună a mântuirii și a-i conduce spre pasul deciziei. Misiunea la care a aderat în tot acest timp a fost lansată prin citirea angajamentului în fața audienței, ca reprezentant al clasei de absolvire din 1959 a Seminarului Teologic: „Trăind pentru a-i face pe alții fericiți." A închis ochii cu speranța învierii, când se va întâlni cu soția lui dragă, cu copiii și nepoții de la Constanța, pe care abia aștepta să-i vadă de fiecare dată când se putea. Dar cel mai mult se va bucura să Îl întâlnească pe Domnul Isus Hristos, în care a crezut cu tărie și care i-a fost alături într-o lungă prietenie de 88 de ani!

A consemnat fiul **Roland Paraschiv**, pastor în Conferința Muntenia.

CA_noiembrie_2018.indd 29 24/10/2018 14:44:10

DIN CUVÂNTUL DOMNULUI

I. Călătoria noastră prin Sfânta Scriptură continuă cu Noul Testament (Matei 1-28; Marcu 1-16 și Luca 1-18).

1. Câte cărți are Noul Testament?
   a. 39;
   b. 66;
   c. 27.

2. Cum se numea omul bogat care a cerut trupul lui Isus ca să îl pună în mormânt?
   a. Luca;
   b. Iosif;
   c. Matei.

3. Haina lui Ioan Botezătorul era din…?
   a. Lână de oaie;
   b. Păr de capră,
   c. Păr de cămilă.

4. Din ce localitate era fiul văduvei, înviat de Domnul Isus?
   a. Nazaret;
   b. Nain;
   c. Nazna.

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

5. Cu ce ocazie a rostit Domnul Isus: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”
   a. Când a fost invitat la masă, în casa lui Levi;
   b. Cu ocazia vindecării slăbănogului din Capernaum;
   c. În casa lui Zacheu.

II. CINE SUNT?

1. Am spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” – Cine sunt?
   a. Ioan Botezătorul
   b. Isus

2. Sunt cerșetor și cer de milă lângă drum pentru că nu văd. Am auzit că trece Isus din Nazaret și am strigat: „Fiul lui David, ai milă de mine!” – Cine sunt?
   a. Fiul văduvei din Nain;
   b. Orbul Bartimeu.

3. Port brâu de curea și mă hrănesc cu lăcuste și miere sălbatică. Mai am și o haină din păr de cămilă. – Cine sunt?
   a. Isus din Nazaret;
   b. Ioan Botezătorul.

Răspunsuri: I. 1.c); 2. b) – Matei 27:57; 3. c) – Marcu 1:6; 4. a) – Marcu 2:17; 5. b) – Luca 7:11-17. II. 1-b; 2-b; 3-b.

CA_noiembrie_2018.indd 30 24/10/2018 14:44:10

BUCURIA ÎNFRÂNGERII

O COMOARĂ ÎN VAS DE LUT

ȘTEFAN TOMOIAGĂ

Dumnezeu îi preferă pe cei învinși

Nu îți cer să pui într-o balanță de câte ori ai biruit și de câte ori ai fost înfrânt! Dar dacă ești ca mine și ai fost înfrânt de mai multe ori decât ai biruit, atunci aceste cuvinte sunt pentru tine. Bill Gates, fondatorul Microsoft, a afirmat: „Succesul este un profesor rău. Acesta îi face pe oameni să creadă că nu se poate pierde." Asta e problema cu câștigătorii. După ce începi să câștigi biruințe, începi să te simți invincibil. În acel moment, ești pe cale să te bazezi doar pe tine, iar asta înseamnă un pas important spre ruină.

Dumnezeu nu-i preferă pe învingători!

Biruința este tema centrală a Apocalipsei, iar Cel ce va birui este refrenul cântecului luptătorilor din toate timpurile. Când spun că Dumnezeu preferă învinșii, nu învingătorii, nici pe departe nu vreau să spun că lui Dumnezeu îi face plăcere atunci când oamenii păcătuiesc. Știi care este culoarea ochilor lui Dumnezeu? „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!" (Habacuc 1:13).

Nu intenționăm să îi numim învinși pe cei care fac răul. Când afirm că Dumnezeu preferă învinșii, nu învingătorii, vreau să spun că preferă oamenii care își recunosc slăbiciunile, defectele, greșelile și strigă la El pentru ajutor. Deși talentul a fost întotdeauna destul de subțire, atunci când vine vorba de perfecțiune morală, Dumnezeu este specializat în lucrarea cu cei care nu promit foarte mult.

Priviți, vă rog, la apelul nominal al eroilor imperfecți ai lui Dumnezeu. Noe s-a îmbătat. Avraam a mințit în legătură cu soția lui. Sara a râs când a auzit făgăduința Domnului. Iacov a mințit și el. Moise a ucis un egiptean. Iefta a făcut o jurunță ciudată. Samson a avut probleme serioase cu pofta și mânia. Ilie s-a luptat cu depresia. Iona a fugit de Dumnezeu. Petru s-a lepădat de Hristos. Iacob și Ioan au dorit locuri speciale în Împărăția cerurilor.

De ce am amintit numele acestor oameni? Ca să facem la fel? Nu! Ca să ne lamentăm amintindu-ne mereu că suntem… tot „săraci, nenorociți, orbi și goi" și așa vrem să rămânem? Nu! Acesta e destinul nostru profetic, ca în astfel de timpuri să ne întreținem stropul de viață prin diferite activități, precum muribundul legat artificial la aparate? Nu! De o mie de ori nu! Și atunci de ce am spus că Dumnezeu îi preferă pe cei învinși?

În primul rând, dacă Dumnezeu ar fi căutat numai oameni fără defecte de caracter, greu ar fi găsit, deși Biblia înregistrează și astfel de exemple. În al doilea rând, dacă s-ar găsi astfel de oameni, ar exista pericolul ca o parte din slava care urmează la finalul unui lucru bine făcut să meargă în mod inevitabil și spre oameni, și nu doar către Dumnezeu.

Prin alegerea unor oameni cu un trecut dificil, un prezent nesigur și un viitor incert, numai Dumnezeu primește slava când se realizează lucruri uimitoare prin puterea Lui.

Pavel afirmă în 2 Corinteni 4:7: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi." Vasele de lut erau recipiente scobite (linguri mari) făcute din lut ars. Astfel de unelte erau slabe, fragile, umile, de folosință scurtă și de mică valoare. Așa e făptura omenească în comparație cu comoara veșnică a lui Dumnezeu.

Dumnezeu ascunde comoara Lui în vase de lut

Suntem doar o grămadă de vase de lut. Dumnezeu alege să lucreze prin aceste slabe „vase de lut". El a ales vase de lut care nu promiteau foarte mult pentru a predica mesajul mântuitor. Și frumos este că încă o mai face. Nu vasele, ci conținutul lor este important, tot așa și în cazul slujitorilor Evangheliei și al soliei Sale. Vasul sau instrumentul nu are valoare în el însuși: «Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui" și „oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege! Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele, pentru o întrebuințare de ocară." (2 Timotei 2:19-20); numai prezența și puterea lui Dumnezeu determină valoarea sa. Când Dumnezeu vrea să câștige o victorie, el alege un învins și face din el un câștigător. „Dumnezeu este în căutarea celor necunoscuți care vor deveni cineva în mâinile sale." (Jack Wyrtzen). El face astfel încât atunci când se întâmplă lucruri minunate, oamenii din jurul nostru să ajungă la singura concluzie: „Tot ce știu este că nu poate fi el! Nu poate fi ea! Nu e așa de deștept! Nu e atât de puternic! Trebuie să fie doar Dumnezeu!" „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari... pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu." (1 Corinteni 1:27-29). ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_noiembrie_2018.indd 31 24/10/2018 14:44:10

19 noiembrie 2018

Ziua Porților Deschise

evs
editura viață și sănătate

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20
0740 10 10 34

Ofertă valabilă și în librăriile **Sola Scriptura**

■ 24 de ore
■ reduceri* între 10% și 80%

* Nu sunt incluse în ofertă cărțile din proiectul **Cartea Anului.** • Livrare gratuită pentru comenzi de minimum 90 de lei prin Poșta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid. • Ofertă valabilă în limita stocului disponibil.

55465